

# MENDIMET E MUXHAHIDAVE ÇEÇEN PËR RIKTHIMIN E SHTETIT ISLAMIK

PËRKTHEU: EBU AMINA  
[WWW.FORUM-ISLAMIK.COM](http://WWW.FORUM-ISLAMIK.COM)



## Mendimet e muxhahidit

### Mbi politikën dhe shtetin islamik

Gjitha falënderimet i takojnë Allahut i cili na ka krijuar neve muslimanëve dhe nderuar me xhihad, na dha neve mundësi për ta fituar Xhenetin. Paqja dhe mëshira e Allahut qoftë mbi udhëheqësin e gjithë muxhahidave Muhamedin salallahu alejhi we selem, mbi familjen e tij dhe shokët e tij, dhe mbi të gjithë ata që pasojnë rrugën e tij deri në ditën e gjykimit. Dhe pastaj...

Punimi i paraqitur është një përpjekje e përmbledhjes dhe analizës nga përvoja islame botërore, dhe lëvizja për ringjallje islame në Kaukaz brenda kontekstit të ideologjisë strategjisë dhe taktikës së rivendosjes së Sheriatit në Kaukaz. Kjo punë nuk pretendon miratim të pamohueshëm dhe të përgjithshëm të pyetjes. Kjo pikësëpari është një përpjekje për analizë. Kjo është një ftesë për vëllezërit tanë drejt dialogut dhe diskutimit të një strukture të problemeve që jeta ua sjell muslimanëve.

Në të njëjtën kohë ne nuk do të lejojmë diskutim të gjatë. Ne nuk kemi kohë për këtë. Ne duhet të masim problemin dhe të marrim vendim pa ndonjë vonesë.

Ne nuk do të jemi të aftë të bëjmë strategjinë e vërtetë dhe të duhur në çështjen e ringjalljes së sheriatit pa një kuptim të qartë të situatës së tanishme në botë pa marrë në konsideratë përvojën luftarake dhe veçoritë e regjionit të Kaukazit.

## Tabela e përmbajtjes

### *Përvoja botërore e lëvizjes islame*

1. Mungesa e një qendre islame
2. Sheriati është për tu merituar. Është një liri e pa përshkruar një e mirë ose një përvojë e hidhur
3. Përpjekja e muslimanëve për të vendosur shariat në shkallë të një fshati ,rajoni krahine...
4. Rrugë me bisht
5. Talibanët

### *Ndërtimi i shtetit islam*

1. Mbeturina në koke
2. Thelbi i temës
3. Ndërtimi funksional i organizimit të shtetit
4. Dy vijat e revolucionit Çeçen
5. Gjithashtu...ose
6. Mënyrën se si ne e ndërtuam Ishkerinë (Çeçeninë)

7. Politika jonë dhe diplomacia
8. Emrat e nocioneve pasqyrojnë ideologjinë
9. Çka përfaqëson ÇRI?
10. “Flamujt e kuq” për muslimanët
11. A mundet një klub i vallëzimit të transformohet në faltore
12. Shteti në shtet
13. Ata edhe një herë e bashkuan Sheriatin me tiparet e xhahiljetit

## ***Përmbledhje e shkurtë***

### **Përvojat botërore të lëvizjes islame**

#### **1. Mungesa e një qendre islame**

Pikë së pari është e nevojshme të cekem disa momente të caktuara të historisë së re të luftës së muslimanëve së paku në përmbledhje të shkurtë.

Pas rënies së Hilafetit Osman në vitin 1923 përpjekjet për të restauruar një shtet me shariat nuk kanë pushuar në botën e pakompletuar dhe të shkëputur islame deri në ditët e sotme. Është vështirë të paramendohet rilindja e islamit pa strehë (bazë) politike. Rëndësia e kësaj për umetin është e padyshimtë. Nuk është e rastësishme se Epoka Muslimane ja fillon prej momentit kur Pejgamberi alejhi salatu we selem dhe shokët e tij u shpërngulën në Medine momenti i krijimit të shtetit të parë islam, prej momentit kur muslimanët krijojnë bazën e tyre politike.

Ashpërsia me të cilën ishte goditur lulëzimi në botën pagane më vonë nuk mund të fshihet edhe sipas historisë së falsifikuar në mënyrë të paturpshme. Muslimanët nuk kanë ndonjë iluzion për sa i përket politikës globale. Mafia politike botërore me personat e ashtë quajtur “Grupi tetë” e cila udhëhiqet nga bërthama cioniste është e frikësuar vetëm prej një gjëje e ajo është mundësia e shfaqjes së një Shteti me Shariat në hartën botërore. Ata nuk frikohen prej Kinës ose ringjalljes së komunizmit apo nacizmit, ata nuk janë të frikësuar nga ringjallja e krishterizmit apo nga ekspansioni budist.

Ata janë të frikësuar vetëm nga ringjallja e Islamit. Dhe pastaj bota e tyre do të shkatërrohet. Bota e gënjeshtreve dhe e dhunës. Bota në të cilën ata nuk flasin për moralin, por vetëm për interesat materiale, në të cilën është e ndaluar për gruan të jetë e ndershme dhe modeste ku instinkti shtazarak i konsumimit është motivimi kryesorë, ku familja është e shkatërruar dhe 70 % e martesave prishen ende pa u bërë një vit, ku fëmija i len prindërit në shtëpia për pleq, ku fjalët shthurje dhe pangopësi janë larguar prej fjalorit dhe lufta për të "drejtat" seksuale të njerëzve të prishur konsiderohet si një punë e ndershme. Është e mundshme të flasim për disa "vlera" të kësaj bote dhe ta përshkruajmë në terme të gjalla por kjo mbetet si **bota fitimtare e Satanizmit (Shejtanit)**. Në të njëjtën kohë është e mundshme që të frikësohet njeriu mesatar i perëndimit me Islamin dhe Sheriatin, por Sheriati mbetet ligji i Allahut, ligji i krijuesit. Dhe nëse ndonjëri i shpall luftë Zotit në mënyrë të pashmangshme do të humb.

Në vend që të vendosim shtetin e sheriatit ne luftojmë që ta largojmë okupatorin Rus prej tokës sonë. Por një pyetje që mund të shkaktojë hutim duket në fillim "a duhet patjetër të ngutemi që ta largojmë pushtuesin?" A jemi ne gati për një periudhë paqësore? Pas gjithë kësaj, qëllimi ynë i parë është çlirimi i vetëdijes së muslimanëve, e cila gjatë kohë ka qenë e nënshtruar ndaj preokupimeve ideologjike.

Qafirët herët a vonë do të largohen - kjo pa dyshim do të ndodhë. Por botëkuptimi jonë për botën do të mbetet në kokat tona si një mbeturinë, dhe kjo do të jetë fatkeqësia jonë e ardhshme. Lufta me okupatorët, me pabesimtarët e benë të qartë vetëdijen tonë, ndërton gjenerata të reja të muxhahidave të kalitur prej xhihadit. Është shumë më e leverdishme, më e preferuar. Në Kur'an Allahu thotë: "**Xhihadi është bërë detyrim për ju(muslimanët), megjithëse ju nuk e pëlqeni atë. E ndodh që ju mund të mos e pëlqeni një gjë që në të vërtetë është e mirë për ju dhe të pëlqeni një gjë tjetër që është e keqe për ju. E Allahu e di, por ju nuk e dini**". (Bekare 216).

Asnjëri prej nesh nuk ka dyshim se Shteti Islam duhet të krijohet në rrugën e Pejgamberit alejhi salatu we selem, dhe shokëve të tij siç e krijuan ata. Grindja duket kur ata fillojnë të zgjedhin dhe të komentojnë principet kryesore të sunetit të Pejgamberit alejhi

salatu we selem, përdorimit të tij në kohën tone. Është e kuptueshme se rrethanat në të cilat gjendej Arabia e shek. të shtatë dhe situata momentale ndryshojnë shumë. Ndoshta dijetarët islam kanë zhvilluar koncept të mire dhe të tërësishëm të ringjalljes së sundimit të shariatit në kushtet moderne. Ne nuk e dimë. Por ne e dimë një gjë të sigurt- se ky koncept ende nuk është realizuar në praktikë.

Është shënuar që shumë muxhahida që kanë zhvilluar xhihad në disa vende muslimane kishin një bindje që atje ka një qendër koordinimi, e cila përbëhej prej dijetarëve islam, ku çdonjëri mund ti drejtohej për të marrë një përgjigje në çdo kohë. Ata(këshilli i dijetarëve) dinin çfarë hapa duhet të ndërmerren, çka duhet bërë në situata të vështira dhe të dhimbshme që mund të gjenden muslimanet.

Por një qendër e tillë nuk ekziston, për fat të keq! Sigurisht se ka qendra dhe zyra të partive të ndryshme islamike në botë, përfaqësuesit e të cilave bëjnë punë të caktuara. Ata mendojnë, simpatizojnë, kritikojnë. Ata zhvillojnë plane, programe të ndryshme, faza të përgatitjes. Të gjitha këto plane janë të bashkuara nga një veçori e përbashkët - izolimi absolut nga koha e tashme. Kjo është ajo pse ato nuk marrin pjesë në xhihad (sipas programit të tyre ende nuk është koha) ose japin një interpretim të gjerë të xhihadit. Kjo sjellje nuk mund të miratohet dhe të shërbejë si një shembull. Por sido që të jetë mendimi i tyre dhe frazat këshilluese duhet marrë në konsideratë, meqenëse muslimanët duhet të dëgjojnë dhe të konsultohen mes veti.

## 2. Sheriati është për tu merituar. Është një liri e pa përshkruar një e mirë ose një përvojë e hidhur?

Përvojat e shekullit XX tregojnë se fitorja mbi qafirët dhe largimi i tyre prej vendeve muslimane nuk ka sjell atë çka dëshirojmë e ajo është Shteti i Sheriatit. Në shikim të parë është një fenomen i çuditshëm. Qafirët kolonizatorë janë përzënë liria është fituar dhe muslimanët që kërkojnë vendosjen e sheriatit, përbëjnë pjesën më të madhe të popullatës. Dhe përfundimi shkaktonte hutim çdo herë- **sistemi politik është formuar në kohë, por nuk është ajo për të cilin muslimanët e zakonit kishin ëndërruar por është ai (sistemi) i cili ishte propozuar nga kolonizatorët e përzënë.** Dhe kjo gjendje është përsëritur çdo herë në të gjitha vendet muslimane pothuajse me të njëjtën skemë.

Kjo mund të kuptohet se udhëheqësit e lëvizjes islame nuk mund ta pasojnë Kur'anin dhe sunetin në mënyrën e drejtë në rrethanat e tanishme, vlerësuan situatën në rrugën e gabuar, parashikuan rrjedhën e ngjarjeve në mënyrën e gabuar (nëse e kanë parashikuar!). Për fat të keq kjo mund të kuptohet që muslimanët nuk e kanë merituar Sheriatin, për shkak gjithë kësaj që u tha mësipërm Sheriati është një mëshirë e madhe e Allahut për robërit e tij!

Shpesh muslimanët kanë rënë në kurthin e njëjtë të qafirëve. Ne jemi kafshuar prej një bire jo dy herë, por njëqind e dy herë! Është e njohur që përvoja negative që ka pas një vend musliman nuk ka shërbye si mësim së paku për vendet fqinje muslimane.

Nuk ka një sqarim logjik për mendjelehtësinë e çuditshme e cila është shpesh prezentë në revolucionet islame. Kjo përvojë kërkon një studim dhe analizë të kujdesshme.

Qafirat për dallim prej muslimanëve krijojnë shkolla të shumta për studimin e xhihadit në institute të ndryshme për hulumtime strategjike. Ata në mënyrë aktive dhe qëllimshëm mbledhin informata prej të gjitha vendeve muslimane në botë. Mijëra e mijëra agjentë “ekspertë të orientalistikës” punojnë në këtë fushë, dhe qafirat e furnizojnë këtë punë me fonde marramendëse. Qafirat jo vetëm që këmbëjnë përvojat me njëri tjetrin, ata edhe i koordinojnë veprimet e tyre kundra muslimanëve, por **dinakërisht dhe metodologjikisht ua imponojnë muslimanëve vijat e tyre**



**udhëzuese ideologjike dhe idetë e tyre falce të realitetit politik në botën moderne.**

Ne nuk kemi qendër islame për koordinim, siç e kemi cekur më herët. Por ne patjetër duhet të analizojmë dhe të marrim vendime sipas mundësive tona në kulmin e luftës me qafirat që e kemi tash. Ata që jetojnë në xhihad kanë një përparësi të madhe-ata mund të jenë të sigurt që Allahu subhane we teala, do tua tregojë atyre rrugën e vërtetë.

### **3. Përpyjekjet e muslimanëve për të vendosur sheriat në shkallë të një fshati, rajoni, krahine...**

Këtu kemi disa shembuj, në Malajzi, në shtetin Kelantan ishte shpallur Sheriati, dhe ligjet islame kanë qenë në përdorim në territorin e shtetit për një kohë të gjatë(që nga vitet e 80-ta).

Ne dimë një shembull ku përfaqësuesit e komunitetit turk në Gjermani kishin siguruar një vend dhe një shtet i vërtetë me kufi të një fshati të pavarur, arritën që ta regjistronin vendin si të pavarur dhe ftuan liderët e lëvizjes islame në Turqi të formojnë shtet sheriatik në këtë territor.

Kemi fakte që muslimanët e Dagestanit të rrethit Gumbetovsk arritën që të organizojnë një fermë kolektive të pavarur në Kazakistan ku mënyra e jetës ishte e rregulluar sipas ligjeve të sheriatit madje edhe në kohën e Bashkimit Sovjetik. Madje kishin organizuar edhe stacione të autobusëve të ndara për gra dhe për burra.

Por shembulli më i rëndësishëm për ne, i cili është edhe më i dhimbshmi në kujtesën tonë është historia e fshatrave Karamakhi dhe Chabanmakhi. Edhe sot e kësaj dite çdonjëri e din që qafirat dhe klyshat lokal kishin vënë në qetësi përgjimin e muslimanëve dhe

kishin lavdëruar atë rregull-mungesa absolute e kriminalitetit, pirjes së madhe, shthurjes, aktivitete të mëdha në bujqësi në ekonomi që ishin arritur pas vendosjes së sheriatit. Si do që të ishin paraqitjet e Stepashinit gjatë takimit me banorët e Karamakhit të vlefshme! Duke i dëgjuar fjalimet e tija hipokrite ndonjëri do të mendonte se ai papritmas pa dritën dhe ishte gati për ta zgjeruar përvojën e Karamakhit në tërë Rusinë gjatë kthimit për në Moskë.

Shumë njerëz mendojnë se vendosja e sheriatit në nivel të një fshati ose të një rajoni të ndarë është një rrugë jo premtuese, që kur qafirrat në mënyrë aktive dhe në shkallë të gjerë e kundërshtojnë Islamin. Ne nuk mund të themi se muslimanët kanë humbur vetëm pse e kanë organizuar komunitetin e tyre në një hapësirë kaq të vogël. Megjithatë Medina nuk ishte me a madhe se fshati Karamakhi në kohën e Pejgamberit alejhi selam. Absolutisht anët e ndryshme të çështjes bëjnë të ketë dyshime.

Sjellja e vëllezërve tanë prej Karamakhit është modeli më tipik i sjelljes së Muslimanëve në këtë rast ata patën një mundësi të ndërtojnë një shoqëri me sheriat edhe nëse ishte në shkallë të një fshati, ose rajoni ose një vend i tërë.

**Muslimanët fillojnë të luajnë të ashtë quajturën “politikë reale”.**

Gabimet më tipike që muslimanët i bëjnë janë siç vijon:

-Vetëbesimi që kur në pamje të parë shihen përparësitë e sheriatit, njerëzit e fshatrave të afërt dhe të largët do ti tërheq përvoja. Por nga përvoja ne e dimë se njerëzit do të ngurrojnë(presin).

-Iluzioni vullnetar për sa i përket fuqisë së xhahiljetit. Kjo është e pranuar si e saktë por që nuk është e favorshme për autoritetet të bien në konflikt të hapur, për shkak se autoritetet do ta vinin veten në pozitë të keqe para popullit. Dhe besimi në faktin që ekzistenca e moralit Islam dhe ligjeve të sheriatit janë të favorshme për autoritetet për shkak se veset sociale (kriminaliteti, kurvëria, alkoolizmi, droga, etj)dukshëm do të bien, është edhe më shumë naive.

-Muslimanët e marrin fjalën për vepër dhe nëse autoritetet i shpallin luftë këtyre veseve mendojnë se ata janë të interesuar në çrrënjosjen e tyre. Sido që të jetë një arsye e thjeshtë një mendim logjik do të na shtynte në kundërshtim me atë që fuqia e shejtanit është në të kundërt e interesuar në përhapjen e këtyre veseve. Dhe sot është më se e qartë edhe për muslimanët më naiv që programi i prishjes dhe çoroditjes së rinisë udhëhiqet në shkallë të shtetit.

Ne kishim një rast të ishim prezent si mysafir në një mexhlis të zakonshëm në Karamakhi, jo shumë kohë para ngjarjeve famëkeqe. Aty kishte shenjë paralajmëruese në fjalimet e disa banorëve të Karamakhit që çdo gjë që ishte thënë në lidhje me autoritetet e Makhachkalas ishte e qartë, prej se lobistat e besueshëm që promovuan interesat e Karamakhit ishin të involvuar aty.

-Orvatja që në çdo mënyrë për ti treguar forcës së xhahiljetit dhe veçanërisht kolonizatorëve Rus që komuniteti i Karamakhit nuk ka ndonjë lidhje me “ekstremizmin”, “wehabizmin”, “fundamentalizmin”, dhe etiketimet tjera akuzuese të qafirave.

Të frikësuar se mos po iu ngjitet etiketa e “ekstremizmit” duke vërtetuar “karakterin paqësor” të Islamit dhe Sheriatit fshatarët e Karamakhit mbajtën pozitën e dëshmitarit të jashtëm gjatë ngjarjeve në Botlikh. Kolonat ushtarake të okupatorit Rus lirshëm kaluan në drejtim të vendit të betejës nëpërmjet territorit që ata e mbanin nën kontroll; megjithëse detyra e muslimanit i obligonte ata t’u sigurojnë ndihmë vëllezërve të tyre në besim. Në pikëpamjen tonë gabimet e cekura me lart burojnë prej dëshirës së muslimanëve që të vendosin sheriat në mënyrë paqësore.

#### 4. Rrugë me bisht

Në opinionin tonë kjo është mënyra e vetme se si mund ti quajmë rrugët që xhemati zgjedh në disa vende islame. Një përpjekje për të ardhur në pushtet nëpërmjet zgjedhjeve demokratike u bë prej muslimanëve në Algjeri, ku në fillim të 90-ve lëvizja e udhëhequr prej Abbas Medanit fitoi shumicën (rreth 80%) të

votave të elektoratit. Kjo ishte e mjaftueshme për shërbimet speciale perëndimore të marrin një vendim të shpejtë dhe trilluan një puq dhe quan në pushtet juntën që ishte nën kontrollin e tyre.

Më vonë ata filluan ta mbysin lëvizjen islame në gjak me mënyrat e juntës ushtarake. Puqi shtetëror konsiderohet se është e laboruar dhe përmbushur nga shërbimet speciale franceze.

Por këtu nuk ka dyshim që i tërë koalicioni perëndimor mori pjesë në këtë **sabotim politik anti-islam**.

Politikanët perëndimorë dhe burrështetas të ndryshëm me cinizëm u përgjigjën akuzave të natyrshme për sa i përket veprimeve të tyre që në këtë rast **thyerja ligjit ndërkombëtar dhe standardeve demokratike do të ishte një e keqe më e vogël se sa ardhja në pushtet e “islamistëve”**.

Edhe sikur ky shembull do të kishte qenë i vetmi, do të duhej të ishte një objekt-studimi për muslimanët në të gjithë botën. Por këtu kemi mjaft shembuj dhe këta shembuj kurrësi nuk po na japin mësim neve muslimanëve aspak. Ne rrimë qetë dhe xhahilat aktiv në mesin tonë ende apelojnë për respektimin e Ligjit Ndërkombëtar, për drejtësi, apelojnë te komuniteti botëror, te karta e OKB-së dhe të drejtat humanitare, akuzojnë shtetet perëndimore për politikë me standarde të dyfishta. Dhe ky rënkim xhahiljeti duket të jetë pozitiv e muxhahidave...

Shembulli i Algjerisë na tregon neve:

- Se muslimanët nuk guxojnë të luajnë lojëra politike të imponuara prej qafirave përderisa vet qafirat nuk kanë ndërmend ti respektojnë ato. Ku dhe në çfarë burimi, ishte gjetur arsyeja që është e mundur të vendosej Sheriati duke u bërë pjesë e një sistemi të xhahiljetit dhe duke i zbatuar ligjet e xhahiljetit?

Është shumë mirë e njohur që Pejgamberi alejhi salatu we selem, refuzoi propozimin e mushrikave, kur atij i ishte ofruar qeverisja në Meke. Mbreti i Etiopisë, i cili në mënyrë të fshehtë e pranoi islamin, duhej të fshihte besimin prej subjekteve të tij, mos ta zë në gojë thirrjen për këtë dhe të ndërtojë mbi këtë bazë sistemin e ri shtetëror.

- Pika e dytë është për tu përmendur. Dhe nuk është mungesë e Abbas Medanit dhe xhematit. **Shumë parti islamike dhe lëvizje janë të prirur në veprime demonstrative në mos posedimin e një bërthame të fuqishme dhe mirë të organizuar. Një bërthamë**

që do të synonte për një puq shtetëror që do ta kryente në çdo moment. Jeta tregon se është e domosdoshme të kalohet përpara shërbimeve sekrete perëndimore dhe të realizohet puqi shtetëror në favor tonin duke mos luajtur “demokraci”.

Shumë demonstrata të muslimanëve në Pakistan, që mund të mblidhen për një moment për arsye të ndryshme, nuk janë demonstrim i fuqisë, por i pafuqisë. Ish kryeministrja e Pakistanit Benazir Buto flet disi nënçmueshëm për këto marshe në një nga intervistat e saja. Ajo thotë siç vijon fjalë mbas fjale:

“Rritja e mjekrës dhe dalja nëpër rrugë duke brohoritur “Allahu ekber” nuk donë të thotë asgjë, nuk mund ta bësh fuqinë e cila gjendet te ushtria të dridhet në asnjë mënyrë”.

Fatkeqësisht kjo grua e degraduar kishte të drejtë. Një thënie e mençur thotë: “Dëgjoje armikun tënd, ai gjithmonë do ta thotë të vërtetën për të metat tua”.

\*\*\*

Liderët e lëvizjes islame të Turqisë kanë ardhur në pushtet nëpërmjet të ashtuquajturave zgjedhje demokratike në vend më shumë se një herë. Dhe në këtë kohë kryeministri i Turqisë është Erdogani i cili është përfaqësues i lëvizjes islame. Përgjigjja në pyetjen sa janë premtuese përpjekjet e muslimanëve na jep fakti që kryetari i qeverisë nuk mund të ketë ndikim në një ligj anti islam i cili ua ndalon grave mbajtjen e Hixhabit!. Dhe kjo ndodhë në një vend ku muslimanët përbëjnë 96 % të popullatës.

Zgjidhja është e thjeshtë. Vendi në të vërtetë është drejtuar nga hunta ushtarake që nga prishja e Hilafetit Osman. Pesë apo gjashtë zyrtarë të lartë nga shtabi i përgjithshëm të lidhur me organizatat e fshehta cioniste përcaktojnë politikën kryesore të shtetit. Dhe partitë udhëheqëse, shumica parlamentare, kabineti i ministrave dhe “dekori tjetër demokratik” janë të lejuar të merren me punët shtëpiake. Kjo duket që kryeministri i Turqisë nuk është më shumë se një “shërbyes kryesor” i një shteti me standarde të larta.

\*\*\*

Por kemi një rast kur ëndrra jonë e ushqyer u bë realitet. Xhemati arriti ta shfrytëzon rastin, dhe bëri puq shtetëror dhe erdhi në pushtet. Kjo ndodhi në Sudan në vitin 1989.

Udhëheqësit e lëvizjes Islame të cilët erdhën në pushtet në mënyrë aktive filluan ti zbatojnë reformat e sheriatit. Muslimanët nga e gjithë bota ishin të gëzuar, për shkak se mundësia e vërtetë për të krijuar një qendër për lëvizjen islame botërore u paraqit.

Muslimanët, nga e gjithë bota të specializuar në lëmenj të ndryshëm të diturisë është dashur t'ia mësyjnë për në Sudan në mënyrë që ti ndihmojnë popullatës së Sudanit dhe vetes së tyre që të ndërtojnë një shtet të fuqishëm me shariat. Sigurisht shumë njerëz kuptuan që nuk do të jetë aq lehtë, meqë bota e kufrit do ta kundërshtojë në të gjitha mënyrat e mundshme dhe pikë së pari do ti shpall bllokadë ekonomike dhe politike. Por jeta është plot me befasia. Shumë çuditërisht liderët e lëvizjes së mirënjohur Egjiptase “vëllezërit musliman” ishin të parët që i “shpallën bllokadë” Sudanit. Dhe kjo nuk është thashetheme por që ne jemi të vetëdijshëm për këto fakte. Në vitin 1992 një delegacion Çeçen fluturoi për në Khartum (kryeqyteti i Sudanit) ku u takua dhe i diskutoi këto pyetje me udhëheqësin e Sudanit. Ne i kemi përsëritur këto bisedime gjithashtu edhe me liderët e partisë “vëllezërit musliman”.

Udhëheqësia e Sudanit nuk e zgjodhi strategjinë më të mirë. Strukturat shtetërore ishin të kopjuara thjeshtë nga modeli perëndimor-Presidenti, Parlamenti, Kabineti i Ministrave, Gjyqi kushtetues, etj. Nëse mendon për ca kohë, atëherë sjellja e muslimanëve do të jetë e pabesueshme dhe e çuditshme. Pas gjithë kësaj Hasan Turabi dhe shokët e tij ishin njerëz plotësisht të edukuar. Ata ishin njohës të mirë të Islamit dhe në të njëjtën kohë kishin njohuri të mira rreth historisë dhe politikës botërore.

**Çfarë baze gjetën ata që të bëjnë përpjekje për kombinimin e sheriatit me institucionet e të drejtës Romake? Dhe në çfarë mënyre ata donin t'iu nënshtroheshin urdhrave të Allahut duke pasuar “ligjin ndërkombëtar” në të njëjtën kohë? Veçanërisht meqenëse ky “ligj ndërkombëtar” nuk i ndaloi SHBA-të që ta bombardojnë me raketa fabrikën farmaceutike në territorin e Sudanit ku në këtë rast u vranë 300 njerëz të pafajshëm.**

Këtu është edhe një element tjetër. “Fundamentalistët” që erdhën në pushtet në Sudan nuk patën guximin që ta pranojnë pavarësinë e Ishkerisë (Çeçenisë). Ndoshta kjo mund të arsyetohet nga pikëvështrimi i “politikës reale” në një far mënyre, ne nuk e dimë.

\*\*\*

Taxhikistanin duhet ta përmendim në mes shembujve tjerë. Dikush i këshilloi vëllezërit tanë në Taxhikistan të pranojnë një marrëveshje paqësore të cilin e propozoi regjimi i Rakhmanovit. Dikush i siguroi vëllezërit tanë që ishte një kompromis profitabil politik veçanërisht që kur përfaqësuesve të opozitës së armatosur(xhematit) i ishin dhënë 30% të ulëseve në qeveri. Këtu doli që atyre iu ishin dhënë poste të parëndësishme për çështje sociale dhe shërbime ekologjike në qeveri. Teknologët e politikës ruse e konsiderojnë zbutjen e Taxhikistanit të jetë një nga operacionet më të suksesshme politike. Më pas mediumet Ruse e lajmëruan me kënaqësi që opozita islamike kaloi në rrugë konstruktive dhe së bashku me Rakhmanovin kaluan për të “ndërtuar shtetin Taxhik”.

Kjo kaloi pa thënë që asnjëri nuk supozonte që shteti i sheriatit mund të ndërtohet së bashku me Rakhmanovin. Këtu nuk kemi dëshirë për të harxhuar fjalë për kritikë. Çdo gjë është e qartë. Degjenerimi ideologjik i gjeneratës së përfaqësuesve të lëvizjes Islame kishte ndodhur, të cilët ne i kemi njohur si persona dhe me emra, me të cilët ne i bashkuam duart dhe bëmë projekte para shkatërrimit të Bashkimit Sovjetik.

Ende është vështirë që të mësohemi me përfundimet e tilla. Pas gjithë kësaj aty kishte mjaft ekspertë të Kur’anit dhe sunetit në mesin e vëllezërve tanë Taxhik. Por Allahu në Kur’an na tërheq vërejtjen:

**O ju që keni besuar! Kushdo nga ju që tradhton e braktis fenë e tij, atëherë Allahu do të sjellë një popull të cilin Ai do ta dojë dhe ata do ta duan Atë:të përlurur ndaj besimtarëve, të rreptë ndaj mosbesimtarëve, që luftojnë në rrugë të Allahut dhe gjithnjë të pafrikësuar prej fajësimeve të fajësuesve(ose të atyre që janë vetë fajtorë). Kjo është dashamirësia e Allahut të cilën ai e lëshon mbi ata që Ai do. Dhe Allahu është i gjithmjaftueshëm për të përmbushur nevojat e krijesave të tij, i Gjithditur.[El Maide 54]**

Ti lutemi Allahut që të jetë i kënaqur me ne dhe vëllezërit tanë prej Taxhikistani.

## 5. Talibanët

Më tepër vijueshmëri në zbatimin e Akidës Islame deri tash ka qëndruar lëvizja e Talebanëve. Ata refuzuan formën e xhahiljetit në ndërtimin e shtetit. Ata e quajtën shtetin e tyre EMIRAT.

Shtetet islame i kanë emrat e tyre siç janë: Emirat, Sulltanat, Imamit, Kalifat. Qafirat që bazohen në nocionet e tyre, ju japin shteteve emrat e tyre duke ju referuar ideologjisë së tyre: Republikë, Federatë, Konfederatë, Monarki kushtetuese, etj.

**Është forma e emrave dhe organizimi struktural i një shteti që ideologjia dhe botëkuptimi i pozitës në botë mund të evidentohen gjurmët e një shteti.**

Talibanët praktikisht i rinovuan strukturat e shtetit që ideologjikisht dhe historikisht ekzistonin në Islam.

Politikën që e ndërtuan udhëheqësit Taliban për sa i përket qafirave dhe munafikave është një shembull që meriton të vlerësohet. Mullah Omari nuk pranonte asnjë gazetar perëndimor, për shkak se ai në përgjithësi nuk i pranonte qafirat. "Eksperti" i famshëm gazetari i shërbimeve sekrete Arkady Dubnov, në imtësi na ka treguar për këtë në një intervistë, i cili shumë herë ishte në Çeçeni gjatë luftës së parë. Lëvizja Talebane përkohësisht dështoi. E ruajti fuqinë e saj, strukturën e saj. Disa nga vëllezërit tanë që e njohin mentalitetin e Afganëve tregojnë se ata kurrë nuk nguten dhe do ta largojnë armikun që erdhi në vendin e tyre sistematikisht dhe me këmbëngulje. Ata kurrë nuk e kanë ndalur luftën ndaj agresorit të jashtëm dhe kjo është arsyeja që herët a vonë agresori do të largohet, ashtu siç ka ndodhur shumë herë.

Vetëm Allahu subhane we teala e din të vërtetën. Ai është i vetmi që e di se çka është më së miri për ne-Muslimanët. Ne besojmë se prirja për mos ngutje në këtë rast ka luajtur një rrol negativ. Në pikëpamjen tonë Talibanët është dashur që ta kalojnë Amudarjën dhe të fillojnë me aksione luftarake në Takhikistan dhe Uzbekistan. Aty kishte dy arsye të forta për këtë:

**E para** ishte se aty gjendej munafiku dhe armiku i shtetit Islam Ahmed Shah Masud që gjeti strehim në territorin e Takhikistanit. Dhe kjo ishte shkaku më i vlefshëm për ta filluar luftën. Qafirat nga ana e tyre akuzuan Afganët për fshehjen e Bin Ladenit dhe i shpallën luftë.



E dyta qafirat aty bënë një bazë për ta sulmuar Afganistanin në territorin e këtyre shteteve. Ishte e qartë për çdo njërin. Dhe taktika për **Lufta parandaluese** të cilën gjë qafirat me të madhe e shfrytëzojnë sot, ndërsa Muslimanët këtë e kanë harruar, është taktikë e urdhëruar prej sheriatit. Por kur Muxhahidat nuk e marrin ndonjë vend strategjik, atëherë qafirat do ta marrin atë vend. Në këtë rast Amerikanët dhe NATO okupuan vendet strategjike.

## NDËRTIMI I SHTETIT ISLAM

### 1. “Mbeturina” në kokë

Është e domosdoshme ti përkujtojmë problemet kryesore që dolën në rrugën e rilindjes Islame në Kaukaz. Përkundër faktit që shumë njerëz rikthyen shpirtrat dhe u pozicionuan për ta kundërshtuar qendrën imperiale pas shkatërrimit të Bashkimit Sovjetik, vëmendje e veçantë iu kushtua në tërë botën luftës për pavarësi të çeçeneve të udhëhequr nga Xhohar Dudajev.

Vendet Baltike (Letonia Estonia dhe Latvia) ja arritën që ta fitojnë pavarësinë (prej Moskës) relativisht lehtë nëpërmjet një gjakderdhje simbolike dhe me përkrahje të madhe nga perëndimi. Ishte momenti më i rëndësishëm politik ku lejoi të ashtuquajturat republika të unionit të fitojnë pavarësinë në mënyrë automatike pas kësaj. Por në të njëjtën kohë ishte **momenti më i rëndësishëm historik** kur Zoti ju dha një mundësi gjeneratave të reja të Muslimanëve ta hedhin poshtë sundimin e pabesimtarëve dhe të **ndërtojnë shtetin e tyre Islam**. Ne patjetër duhet tua japim muslimanëve atë që ju takon, për shkak se ata nuk rrinin duke i luajtur gishtat e mdhej. Por regjimet diktatoriale në Azinë qendrore më të poshtrat që u vendosën në Uzbekistan dhe në Tatarstanin e

“pavarur” si pjesë e Federatës Ruse, ishin rezultat i përpjekjes së tyre.

Lufta e muslimanëve të Çeçenisë nuk po dobësohet, por falë Allahut subhane we teala është duke u zgjeruar dhe po përkrahet prej muxhahidave të Kaukazit. Është një shenjë e injorancës që ta krahasojmë veten tonë me popujt e Baltikut dhe të pyesim pse ata nuk po na lënë neve të qetë. ALLAHU KA ÇAKTUAR NJË RRUGË TJETËR PËR MUSLIMANËT. Nuk është rruga e mirëqenies së “sandviçit”, por RRUGA E XHIHADIT.

E çuditshme ashtu siç duket, pavarësisht mëshirës së pakufishme të Allahut për shkak të cilës ne i kundërshtojmë hordhitë e qafirave të armatosur deri në dhëmb, mendime të çuditshme qëndrojnë në kokat tona. Këto mendime të shtrembëruara dhe plane të dyshimta kombinohen në mendjen tonë me ideologjinë Islame në mënyrë të çuditshme. Dhe kjo pikë së pari brengos pikëpamjet tona në **mënyrat dhe metodën e ndërtimit të shtetit Islam**.

Këtu kemi arsye për kundërshtim ndërmjet ideologjisë sonë dhe qëllimeve të deklaruara në njërën anë dhe veprimet tona praktike në anën tjetër. Arsyeja nuk qëndron në mungesë të diturisë të kuptojmë problemet e Islamit në botën moderne ose në mungesë të intelektit në mënyrë që ti dallojmë tezat që janë në kundërshtim me Islamin. Arsyeja është se ne kemi pak kohë në mënyrë që të **eksponojmë problemin, të kuptojmë situatën dhe të zgjedhim strategjinë**.

Të gjitha mendimet tona janë të preokupuara në konfrontimin ushtarak(ose informativ si pjesë e asaj ushtarake). Në momentin e tanishëm “çrregullimi” ideologjik në kokat tona nuk po na pengon. Përderisa konfrontimi ushtarak me qafirat është në vijim **qëllimi ynë kryesor-dëbimi i armikut**-vë nën hije të tjerat. Por herët apo vonë lufta do të mbaron dhe armëpushimi do të vjen. Dhe në momentin kur ne do të fillojmë ta rindërtojmë shtetin tonë “mbeturina” e cila gjendet në kokat tona do të paraqitet, do të fillon të shfaqet.

Prej historisë Islame ne e dimë se nëpër çfarë pengesa dhe sprova ka kaluar Pejgamberi salallahu alejhi we selem dhe sahabët është dashur të kalojnë në ndërtimin e Shtetit Islam. Dhe çdonjëri duhet ta din se Pejgamberi salallahu alejhi we selem, shkonte rrugës së drejtë.

Ne i shkaktojmë probleme dhe vuajtje vetes sonë, për shkak se ne nuk mërzitemi për të gjetur rrugën e drejtë dhe veprojmë në pajtim sipas parimit “siç është zakonisht në tërë botën”. Por është e pamundur të vendosim shariat duke u përpjekur që ti bashkangjitemi sistemit të xhahiljetit emërtimeve të xhahiljetit.

## 2. Thelbi i temës. Llojet e shteteve

Pikë së pari është me rëndësi të kuptojmë që nocionet (emërtimet) dhe klasifikimet e shtetit që demokratët tanë Çeçen pro perëndimorë duan të drejtojnë nuk mund të jetë për më tepër shkak ose një vi udhëzimi për neve. Ato janë shkruar prej literaturës së xhehlit, sipërfaqësisht dhe për më tepër e fshehin esencën e temës. Këtu kemi disa nocione (emërtime) tipike:

“Shteti është organizimi kryesorë politik i një shoqërie që ushtron sigurinë e strukturës sociale dhe ekonomike të saj përbrenda territorit të caktuar”.

“Shteti është një organizatë e popullatës së vendosur që ka zaptuar një territor të caktuar dhe i nënshtrohet një dhe të njëjtës fuqi, në këtë mënyrë nocioni i shtetit përbëhet prej tre elementeve-popullata, territori dhe pushteti”.

Ndonjëri mund ta jep definicionin për qenien njerëzore me të njëjtin sukses duke thënë që kjo është një organizëm që përbëhet prej duarve, këmbëve, kokës dhe trupit. Këto janë nocione (emërtime) të paraqitura në fjalorë të ndryshëm politik, udhëzime, enciklopedi.

Bolshevikët preferonin të flitnin për shtetin si një “instrument i dhunës”ose si një “makinë shtypëse”në vend të parë. Kjo është pjesa e nocionit për shtetin që pjesërisht i kishte magjepsur ata dhe e kishin avancuar si njësi thelbësore. Sido që të jetë mbrojtja e jetës, pronës, nderit dhe dinjitetit të qytetarëve ishte konsideruar më pak e rëndësishme.

Është shumë me rëndësi për ne që të kuptojmë se çka është SHTETI; pasi që ne jemi duke luftuar për 11 vite dhe jemi gati për të vdekur për pavarësinë e Shtetit Islam.

Padyshim, çdo gjë që është renditur si zakonisht, siç është territori, pushteti, popullata ka lidhje direkte me shtetin. Por shteti nuk është thjesht vetëm një formim socio-politik në një territor të caktuar, por ndërtimi ideologjik në rend të parë.

FEJA ËSHTË THEMELI KRYESOR I ÇDO SHTETI. Pikërisht feja (ideologjia) është lidhja bazë e çdo shteti. Është e nevojshme për ta shkatërruar ideologjinë për ta shkatërruar një shtet.

Bashkimi Sovjetik u shpartallua, për shkak se feja komuniste u shkatërrua. Liderët Rus e kuptuan shumë vonë që ata e kishin prerë degën ku ishin ulur dhe që ata nuk mund ta ndalnin procesin e shkapërderdhjes deri sa ata ta gjenin ideologjinë e re shtetërore. Kjo është arsyeja pse tash në Rusi është në rrjedhë e sipër hulumtimi i etshëm dhe jo i suksesshëm për ideologji të re kombëtare(fe të re shtetërore). Dhe asnjë rifuqim i strukturës së pushtetit dhe “linja vertikale e udhëheqësis”nuk mund ta kompensojë mungesën e ideologjisë dhe të ndalë shpartallimin e shtetit.

Shembull tjetër është rënia e Hilafetit Osman. Çdo gjë është në vullnetin e Allahut subhane we teala, por Hilafeti u shpërnda pasi që muslimanët iu kishin shmangur monoteizmit(Tewhidit) dhe futën shumë bidate (risi) në Islam.

Historia e Hilafetit Osman shumë qartë na tregon që qafirat e dinë shumë mirë se cila është baza (themeli) i një shteti. Qafirat prej jashtë dhe munafikat prej brenda ja arritën që pikë së pari ta ndajnë Islamin prej shtetit. Pasi që e hoqën Islamin ata ndërtuan krejtësisht një shtet të ri xhahiljeti-duke imponuar **ideologjinë e nacionalizmit Turk** si një fe shtetërore. Gjatë ekzistimit të Hilafetit Osman Evropa e poshtëruar i paguante haraç Turqve për pesë shekuj. Kohëve të fundit pasi që Turqia është bërë temë kryesore e Ligjit Ndërkombëtar dhe kosh plehrash e turistëve ndërkombëtar, Turqia e poshtëruar kërkon leje të jetë pjesë e Unionit Evropian. Në të vërtetë moment i ngritjes!!!.

Ne duhet të kemi ndërmend edhe një herë se ne muslimanët e dimë shumë mirë se nuk ka shumë fe në botë. **Ekzistojnë dy lloje fesh-feja e Monoteizmit(Tewhidit) dhe paganizmit (feja e idhujtarisë).**

Në të njëjtën kohë ne nuk duhet të kemi dyshime nga përshkrimi i llojeve të ndryshme të shteteve dhe shumëllojshmërinë e të ashtuquajturave sisteme politike.

Kemi vetëm dy lloj shtetesh - shteti i cili është bazuar në fuqinë e Zotit dhe shteti që mbahet nga fuqia e tagutit (sh.p. çdo gjë që adhurohet përveç Allahut). Tjera emra të imponuar nga pabesimtarët janë për të zhdukur të vërtetën e thjeshtë dhe që të na devijojnë neve.

### 3. Ndërtimi funksional i organizimit të shtetit

Skema është siç vijon: **feja - ligjet - pushteti** (hierarkia dhe institucionet) - nënshtrim (në rast se udhëheqësi nuk devijon prej fesë) dhe **zgjerimi i territorit**. Të gjitha hallkat e zinxhirit janë të rëndësishme.

Funksionimi normal i shtetit nënkupton pajtueshmëri dhe bashkëveprim të ligjeve themelore.

1. **Feja** (ideologjia) si bazë kryesore që depërton në të gjitha themelet e shtetit.

2. **Kodi i ligjeve** i cili e pason fenë (ideologjinë) dhe rregullon jetën e antarëve të shoqërisë së një shteti.

3. **Pushteti** i cili është organizuar si njëfarë hierarkie dhe shërben në mënyrë që të kontrollojë zbatimin e ligjeve dhe sigurojë rregullimin social të shoqërisë.

4. **Nënshtrimi** i popullatës ndaj pushtetit si një moment obligues për funksionimin normal të shtetit, përderisa veprimet e pushtetit nuk bien në kundërshtim me fenë dhe të sigurojë barazi para ligjit duke mos shpërfillur statusin social të antarëve të shoqërisë.

5. **Dallueshmëria** e territorit ku aplikohet pushteti.

Shteti i cili është i bazuar në Tewhid dallon në fakt se vija udhëheqëse për qytetarët e tij është feja. Në një shtet të këtillë, gjithashtu njerëz aksidental mund të vinë në pushtet, çrregullimi është i mundshëm, por në një shtet të tillë është e pamundshme që të ndërrohet feja dhe ligjet të cilat bazohen në të dhe ti kënaq udhëheqësit. (Në një shtet të tillë është e mundshme vetëm të shfuqizohet feja ashtu siç ka ndodhur në Turqi)

Elementi kryesor për shtetin i cili bazohet në forcën e taghutit është vet FORCA. Udhëheqësit e një shteti të tillë dhe rrethi i tyre përpiqen që ta zgjasin afatin e pushtetit të tyre në çdo mënyrë. Por pushteti nuk mund të ekzistojë i pavarur në sistemin e shtetit. Forca është mbajtëse e ideologjisë (fesë) në shoqërinë e xhahilijetit (injurancës).

Fetë e rreme shpejt herët apo vonë e demaskojnë natyrën e tyre dhe njerëzit ndalen së kënaquri. Pakënaqësia me ideologjinë (fenë) e harxhuar është pandashëm me pakënaqësinë me pushtetin, e cila qon në dhunimin e një elementi të rëndësishëm në sistemin e funksionimit të shtetit - nënshtrimi ndaj pushtetit, përderisa pushteti ndalet së konsideruari si legjitim(legal) në ndërgjegjen e njerëzve. Kjo është gjendje e trazirës dhe situatë revolucionare e cila fut në peripeci çdo gradë që ka tentuar ta përdorë në çdo kohë. Pushteti detyrohet të gënjej dhe dhunojë në mënyrë që të ruaj statusin e tij dhe të kthejë nënshtrimin. Përfundim i dyfishtë është i mundshëm në këtë rast - pushteti mund tia zë frymën shqetësimit duke përdorur forcën ose njerëzit mund ta rrëzojnë pushtetin. Por pa marrë parasysh se cili është rezultati, ajka (kajmaku) e pushtetit(e vjetra ose tjetra e cila erdhi në pushtet) duhet që ta ndryshojë ideologjinë e shtetit, ta ndryshojë kushtetutën të bëjë shtime në kodin e ligjeve. Për shembull, Franca quhet “republika e pestë”, ata është dashur që të ndërrojnë dhe bëjnë shtime në kushtetutë 5 herë për 160 vite. Po ashtu edhe në Rusi kanë ndodhur shumë reinkarnime ideologjike gjate një gjenerate përderisa Franca ka pas për një shekull e gjysmë.

#### 4. Dy vijat e revolucionit Çeçen

Të kthehemi prapa te **revolucioni Çeçen**, ku jo vetëm popujt e Kaukazit, por e tërë bota i mbanin sytë hapur. Kujtimi i asaj periudhe ne mund të themi se me gjithë planet mashtruese të armikut dhe madje edhe aksionet tona që konsideroheshin si jo të mjaftueshme, të cilat ishin të shumta, u kthyen në përparësinë tonë, falë dëshirës se Allahut subhane we tealë. Tashti ne e shohim se sa i mëshirshëm që ishte Allahu ndaj nesh dhe falënderimi i takon Ati subhane we tealë, që gradualisht e drejtonte popullin tonë jashtë humnerës së injorancës dhe iluzionit për në rrugën e kuptimit më të thellë të qëllimit të luftës ndërmjet muslimanëve dhe qafirave.

Duke shikuar mbrapa ne mund të kuptojmë që nëse Xhohari nuk do të kishte qenë aq kokëfortë, një njeri principiell sa i përket pavarësisë, nëse ai nuk do tua sillte ndërmend Çeçeneve se ata ishin më të ngritur (krenarë) se kolonizatorët, nëse ai nuk do të fillonte që të luaj të ashtuquajturën “politikë reale” atyre ditëve, Çeçenet nuk do të ishin simbol i qëndrueshmërisë në luftën për liri.

Nëse ne do të kishim ndonjë lider, të ashtë quajtur cicëron ‘mendje kthjellet’ ne do të kishim mbetur brenda kutisë së perandorisë të vulosur me një etiketë tallëse të “statusit special” si Tatarët.

Nëse lufta më 26 Nëntor 1994 nuk do të kishte ndodhur dhe Çeçenet panë vetë që Xhohari kishte të drejtë kur ju thoshte se tanket “digjen si shkrepëse” ne nuk do të kishim qenë të përgatitur për një sulm në shkallë të gjerë të qafirëve rus në tokën tonë.

Nëse lufta e parë nuk do të kishte ndodhur në të cilën Allahu subhane we tealë i poshtëroi pabesimtarët dhe i largoi prej tokës sonë me duart tona, ne nuk do të kishim qenë të përgatitur për luftën e dytë, e cila luftë ishte më e egër dhe më e pamëshirshme. Dhe ne nuk do të kishim qenë të përgatitur për këtë luftë, e cila do të kishte filluar me një luftë civile sipas planeve të qafirave, dhe ne po ti kishim lënë

rusët dhe forcën e tyre ushtarake të pasulmuar në Dagestan e cila po priste urdhrin për një inkursion në Çeçeni.

Është mëshira e Allahut subhane we teala, që ne e ndiejmë në çdo gjë, në të gjitha këto çështje, në çdo gjë që ne mund të shohim dhe dimë, në çdo gjë që ne nuk mund ta shohim dhe nuk e dimë.

Por mëshira e Tij mund të ndryshojë në zemërim të Tij, nëse ne në mënyrë të vazhdueshme i thejm ndalesat e tij. Pas gjithë kësaj ne mund të shohim shumë shembuj përreth. Për çka ne duhet të kemi frikë pikë së pari është pakënaqësia e Allahut. Kjo përpjekje është e dhënë të kuptojmë përvojën tonë të konfrontimit total me politikën e qafirave është urdhëruar pikë së pari.

Ne do të kishim dashur që ti heqim qafe iluzionet tipike dhe gabimet që muslimanët i nxjerrin në shesh.

Në fillim të viteve të 90-ta ne nuk do të kishim mundur ndryshe të vepronim përveç se ashtu siç vepruam. Dridhja e paparashikuar e perandorisë Sovjetike, mundësia e paparashikueshme për marrjen e lirisë e zuri çdonjërin në befasi.

Por pikë së pari ne duam që tua rikujtojmë shembullin e fillimit të shekullit XX. Situatë pothuajse e njëjtë ishte në vitin 1917 kur Rusia Cariste befas dhe papritur për të gjithë u shkatërrua. Është e qartë që popujt musliman filluan ti ndërtojnë shtetet e tyre të pavarura; sido që të jetë popujt jomusliman që i takonin perandorisë e bënin të njëjtën gjë. Duke jetuar nën zgjedhën koloniale për më tepër se gjysmë shekulli nuk mund të mbetet pa u reflektuar në kulturën e muslimanëve dhe të shëmtojë botën muslimane në pamje.

Kryesisht dy modelet ideologjike të ndërtimit shtetërorë kanë dominuar atyre ditëve në Kaukaz.

Ne duhet që tua japim muslimanëve atë që u takon, pavarësisht bollëkut të gjuhëve të grupeve etnike popujt malorë të Kaukazit e panë të arsyeshme që të jetojnë në një shtet. Elita malore e udhëhequr prej Tapa Çermojevit, i cili kishte kontakte të afërta me aristokracinë ruse para revolucionit, propozoi që të formohet Republika Malore. Miqësimi në sallonet e Shën-Petersburgut kjo inteligjencë e thjeshtë kaukaziane ngrii për atë kohë “ide të përparuara”.



Dhe natyrisht statusi i tyre i obligonte ata që të mundohen të përdorin iluzionin e tyre të liberalizmit evropian në realitetin Kaukazian. Madje edhe flamuri ishte kopjuar prej atij amerikan; ishte ylli njëjtë me shirita.

Derisa ata e kujtonin këtë flamur me nderim në takimet e KPMK (Konfederatës së Popujve Malorë të Kaukazit). Ende duket e çuditshme që një pjesë e këtyre malësorëve ishin të magjepsur nga ky budallallëk xhahiljeti, pasi gjithë të vjetrit, të cilët e mbanin mend Imam Shamilin i cili mori pjesë në Gazavat(lufta), ishin të gjallë atyre ditëve.

Ideologjia e dytë e cila ishte e zakonshme dhe e kuptueshme për malësorët është ideologjia Islame dhe përpjekja për të themeluar shtet me sheriat në Kaukaz. Kjo përpjekje ishte një sukses deri në një nivel. U proklamua një Emirat, i cili udhëhiqej prej Uzon-Haxhi Saltinskrit.

Emirati erdhi veç, atje ishin disa arsye për këtë. Ne nuk do të zgjatemi në ato. Ne vetëm do ti cekim disa lëvizje të tarikateve, të cilat kishin një ushtri prej mijëra muridash nën armë, parapëlqyen që të përkrahin forcën sovjetike nga përkrahja e asaj të sheriatit të Uzon-Haxhis. Ne nuk do ti gjykojmë ata. Ata shkuan rrugës së tyre ne shkojmë rrugës sonë. Gjënë kryesore që ne duam ta përmendim është ajo që dy botëkuptime të papërputhshme janë kryqëzuar në një përpjekje për të ndërtuar një shtet të pavarur. Të njëjtat nocione të papërputhshme (konfliktuoze) të shtetit kanë qenë prezent në përvojën tonë që nga fillimi i të 90-ve. Por ato ja arritën që të na pështillen në kokë deri në një shkallë sa që Çeçenet përafërsisht e menduan të njëjtën zgjidhje dhe nuk e vërejtën kontradiktën. Veç kësaj, qëllimi kryesorë i përbashkët - hedhja poshtë e sundimit kolonial- bashkoi çdonjërin.

Që nga fundi i viteve të 80-ta në Çeçeni ekzistonte xhemati Islam. Prej fillimit ishte organizuar si pjesë e unionit të përbashkët të muslimanëve në Kaukazin Verior, i cili i takonte një unioni më të madh në shkallë të ish Bashkimit Sovjetik.

Ideologjia demokratike, e çlirimit kombëtar nuk ishte e mbyllur brenda sferës së etnosit Çeçen. Krijimi i KKPÇ(Kongresi Kombëtar i Popullit Çeçen) dhe hapat që i ndërmori ishin

shembuj të gjallë për popujt tjerë të Kaukazit. Dhe hapi i ardhshëm ishte krijimi KPMK-së që u përmend më lart. Përfaqësuesit e lëvizjes e adoptuan përvojën e popujve Baltik, krijuan lidhje me rajone tjera të ish BRSS-së.

Përfaqësuesit e këtyre dy lëvizjeve ideologjike të ndryshme treguan durim dhe mirëkuptim të ndërsjellë. Këtu mund të thuhet se kishte më shumë përlëshje brenda secilës lëvizje sesa ndërmjet tyre. Kjo situatë ishte krijuar prej disa arsyeve; pikë së pari për shkak të faktit se demokratët Çeçen të asaj kohe nuk e mohuan qëllimin kryesorë krijimin e një shteti sheriatik për muslimanët, veç kësaj ata morën në konsiderim të shkojnë drejt këtij qëllimi më qëndrueshëm dhe korrekt. Dhe është e nevojshme që tua japim hakun, për shkak se ata kishin të drejtën që ta konsiderojnë veten e tyre politikisht me të drejtë. Meqenëse atje kishte aktivitete të qartë dhe që shihej ku regjimi-pro-Moskovit u hodh poshtë, zgjedhje të përgjithshme u organizuan, dhe forca kombëtare Çeçen u vendos. Kjo ishte një arritje e madhe e lëvizjes kombëtare për liri.

## 5. Diçka...ose

Përfaqësuesit e xhematit morën pjesë aktive në këtë lëvizje dhe gjithashtu e interpretuan formën e vendosur të pushtetit (Republika e Çeçenisë) si një hap i domosdoshëm në rrugën për ndërtimin e shtetit sheriatik. Disa përfaqësues të lëvizjes Islame ende mendojnë që sistemi i shtetit të xhahiljetit mund të transformohet në sistem sheriatik deri në një shkallë. Por të gjithë shembujt prej përvojës botërore të cekura më lart vërtetojnë se një transferim i tillë është i pamundshëm. Në këtë çështje problemi gjithmonë është “diçka ose”.

Ose sistemi i Allahut ose sistemi i tagutit.

Por atyre ditëve në fillim të viteve të 90-ta aty nuk kishte shumë kohë për të menduar për këtë. Shteti i ri Çeçen ishte kërcënuar nga ekspedita ushtarake e ushtrisë Ruse. Dhe ishte e nevojshme për tu përgatitur intensivisht për të zmbrapsur agresionin e ardhshëm.

Përparësia e xhematit ishte fakti që përfaqësuesit e tij nuk kishin dyshime për asnjë minutë se agresioni do të ndodhte; ndërkohë një mendim dhe kurs fleksibil mbretëronte në disa grupe se lufta mund të mënjanohet. Dhe megjithatë gjatë rrjedhës së luftës asnjëri nuk donte të vdiste për “sovrانيتin” megjithëse ata e përsërisnin sloganin “Liri ja Vdekje”. Nëse vinte puna për të vdekur të gjithë donin të vdisnin gjatë Luftës në rrugë të Allahut. Shumë njerëz madje ende nuk e kishin bërë namazin Muhamedan edhe atyre ditëve (ata e mësuan atë gjatë luftës).

Në momentet e rrezikut kur vdekja ishte e qartë dhe reale mentaliteti çeçen nuk pranoi ndonjë ideologji tjetër por vetëm atë Islame. Kjo është ajo kur në kulminacionin e operacioneve ushtarake nga takimi në xhamin e Shalinskajës Xhohari zyrtarisht shpalli Sheriatin. Dhe ne duhet çeçeneve tua japim hakun e tyre, për shkak se ata u munduan ta pasojnë sheriatin deri në nivelin e ditorisë dhe mundësisë së tyre duke ndjerë që kjo ishte ajo ku shpëtimi dhe e vërteta qëndronin.

Në shikim të parë ky shembull është në kundërshtim me deklaratën tonë që është e pamundshme për ta transformuar shtetin e xhehlit në atë të sheriatit. Dhe që ligji i “diçka ose” këtu është shmangur. Por kjo shihet ashtu vetëm në shikim të parë.

Në fakt shteti ynë i xhahiljetit i “socializmit çeçen”u shkatërrua. Por jo nga revolucionin për brenda, por si rezultat i agresionit të armikut të jashtëm.

Ne duam që tua rikujtojmë edhe një herë që shteti pikë së pari është një ideologji mbi bazën e të cilit struktura e hierarkisë së pushtetit(fuqisë) dhe institucionet e rregullimit social janë ndërtuar. Njësitë strukturale dhe institucionet e shtetit janë krijuar në mënyrë që të sigurojnë realizueshmërinë(funksionimin) e shtetit nën çdo rrethana; në mënyrë që të mbrohet efektivisht prej armiqve të brendshëm dhe të jashtëm.

Të gjitha strukturat dhe institucionet e shtetit Çeçen u shkatërruan pothuajse gjatë muajit të parë të luftës. Ushtria, regjimentet elite, njësitë speciale u shkatërruan, po ashtu ndodhi edhe me institucionet, Ministria e punëve të

brendshme, të gjithë zyrtarët ikën.(por vetëm një pakicë e vogël përfaqësuesish të jashtëm të kryetarit nuk u ndërruan as gjatë luftës së parë as gjatë luftës së dytë).

**Çdo gjë që nuk ishte për hir të Allahut u shkatërrua** duke treguar joqëndrueshmërinë dhe papërdorshmërinë e vet. Ajo çka mbeti ishte ideja e lirisë, e cila nuk ishte në kundërshtueshmëri me Islamin. Dhe në zemrat e njerëzve të zakonshëm ideja e shtetit të pavarur, të cilën secili e di që nuk ishte në kundërshti me Islamin siç dihet nuk shkaktoi dridhje. Madje edhe vrasja e udhëheqësit të papërkulur Xhohar Dudajev nuk ndikoi në vendosmërinë e popullatës muslimane të Çeçenisë që të mbështes këtë ide. Kjo ishte ajo që ishte e mundur të zgjedhësh një person në ndonjë fshat dhe ta emërosh si oficer publik. Dhe ishte e mundur që të vendosin formalisht shariat nëpër rajonet në të cilat ishin nën kontrollin e Muxhahidave.

Në të vërtetë ne duhet të cekim që Xhohar Dudajev e dinte se strukturat shtetërore që ai i ndërtoi nuk do të mund ti qëndrojnë një sprove serioze. Në njërin nga takimet e shumta që ai bëri para luftës ai i tha popullit se ishin ata (populli) të cilët ishin topa, tanke, aeroplan që do ta shkatërrojnë armikun. Dhe ai doli të kishte të drejtë. Njerëzit i mbështetën shpresat tek Allahu, iu lutën Allahut, dhe falënderimi i qoftë Ati Rabilaleminit, na nderoi me fitore mbi armikun i cili kishte topa, tanke, dhe aeroplanë.

## **6. Mënyrën se si ne e bëmë Ishkerinë (Çeçeninë)**

Pas fitores që na dhuroi Allahu ne i pasuam të gjitha ligjet dhe urdhrat të shtrira nëpër tërë botën përveç ato të Allahut.

Ne shpallëm kampanjë për zgjedhje demokratike me të drejtë vote të përgjithshme kur gjyshja Ruse prej Groznit, e cila nuk kishte mundur të shkon për Rusi, madje edhe ish shërbyesit e okupatorit kishin votën e njëjtë si muxhahidat të cilët luftuan për lirinë e këtij vendi me armë në krah.

Ne i ftuam vëzhguesit prej të gjitha vendeve qafire dhe OSBE-në. Kjo nënkupton se ne pranuan të drejtën e tyre që ti vëzhgojnë dhe të gjykojnë për këto zgjedhje.

Veç kësaj prezenca e tyre e thjeshtë është konsideruar të jetë një sukses i madh politik. Megjithëse i njëjti udhëheqës i OSBE-së Guldeman duke u larguar nga Moska bëri një deklaratë të qartë që ai nuk e njihte pavarësinë e Çeçenisë. Dhe ky nuk ishte një qëndrim vetëm i një personi; kjo ishte pozita e tërë shoqërisë Evropiane. Atyre ditëve ne donim ti bashkëngjiteshim sistemit të Rendit të Ri Botëror. Nëntë vite kanë kaluar që nga ajo kohë. Qafirat Rus me ndihmën e vendeve Evropiane dhe qafirave tjerë janë treguar aq shumë budalla, mizori të rënda që nuk është dashur më të lënë ndonjë gabim në mesin tonë. Por (kjo është shumë e çuditshme)përfaqësuesit tanë zyrtarë ende janë duke e ndërtuar politikën dhe i rregullojnë fjalimet e tyre në mënyrë që shoqëria perëndimore të na njohë neve. Si për shembull ne do të kishim dashur që të njiheshim prej Zvicrës. Dhe është për tu cekur se ky vend ku 52% e popullsisë zëshëm dha pëlqimin që të legjitimojë martesat e një gjinie. Madje edhe personi i cili nuk e njeh aq thellë Akiden Islame do të kishte qenë i neveritur me vende të tilla dhe shoqëri të tilla mos ta cekim edhe atë që kanë qenë të ftuar si vëzhgues dhe gjyqtar. Por të njëjtin komunitet evropian, ne patjetër duhet ta përbuzim, në të kundërtën ata do të na injorojnë neve. Madje ata as nuk e panë të arsyeshme që ta sqarojnë pozitën e tyre idiotësie kur e njohën jolegjitimitetin e kryetarit çeçen dhe legalitetin e zgjedhjes së tij por ata nuk e njohën legalitetin e shtetit Çeçen.

Qëndrimi ynë gjatë dhe pas luftës i përngjan alegorisë që është cekur si ai shembulli në Kur'an dhe i cili thotë që gjatë stuhisë së fortë njerëzit i gjuanin idhujt e tyre në det dhe i luteshin vetëm Allahut që ti shpëtojë ata, dhe pasi që shpëtonin dhe dilnin në breg, ata i ktheheshin idhujve të tyre përsëri.

Ne e ndërtonim shtetin tonë “ashtu që të jetë i pranueshëm për tërë botën”. Kjo nënkupton që për ne ishte normale të bëjmë një kopje të përpiktë të modelit

të shtetit të xhahiljetit, i cili ishte i bazuar në ideologji ateiste (satanike).

Ndoshta nëse ne do të kishim pirë vodka me pak mish derri, do të kishte qenë një gjynah më i vogël. Por Allahu e di më së miri! Ne e zgjodhëm kryetarin, parlamentin, formuam kabinetin e ministrave, dhe emëruam prokurorin. Kryetari i zgjedhur (Allahu pastë mëshirë për të dhe për ne) shpalli që gjyqet do të jenë gjysma shariat dhe gjysma të rëndomtë. Parlamenti legalizoi të gjitha festat sovjetike nën emra të ndryshëm. Dhe rasti më i çuditshëm është krijimi i të ashtuquajturës Ushtrisë së Çeçenisë, e cila u kopjua prej asaj Ruse. Madje edhe respekti për “kapelat e pikëluara” u kultivua. Kjo nënkuptonte se ata nuk e emituan vetëm ushtrinë, por edhe ideologjinë e ushtrisë së qafirave, të cilën Allahu e poshtëroi dhe e dënoi me duart tona. Ashtu siç pritej gjatë sprovës së parë në fillim të luftës së dytë të gjithë “kapelat” ikën. Dhe pas javës së parë të luftimeve të gjithë ushtria zyrtare e Republikës Çeçene e Ishkerisë mund të futej në Mercedezin e Ministrit Çeçen të Mbrojtjes.

Nëse gjatë luftës së parë institucionet e shtetit qëndruan për rreth një muaj që nga fillimi i operacioneve luftarake, gjatë luftës së dytë këto institucione u shkatërruan për një javë. Ishin forcat e Muxhahidave të cilat nuk kishin lidhje me ushtrinë Çeçene të cilat i qëndruan presionit të armikut. Fakti që një shtet i cili bazohet në sistemin e xhahiljetit nuk do të mund ti rezistoj presionit u pa shumë qartë në rastin e Irakut. Dhe ky shtet ishte një “entitet ndërkombëtar” dhe ushtria e tij përbëhej prej gjashtëqind mijë ushtarëve dhe mjaft mirë e armatosur. Ky shtet dhe kjo ushtri u shkatërruan. Dhe sot krejtësisht tjerë njerëz e zhvillojnë luftën kundra okupatorit.

Këto fakte të qarta është dashur të na qojnë neve në mendime të sigurta. Ndoshta fakti që ne nuk u bëmë “entitet ndërkombëtar” ishte një e mirë e madhe?! Në fund të fundit nëse ne do të ishim njohur prej këtyre luftëtarëve për të drejtat seksualëve të prishur, do të kishte qenë edhe më keq. Ne do të kishim qenë më të vendosur në injorancën tonë në

rrugën e gabuar. Dhe ne do ta kishim konsideruar adhurimin e Allahut në xhami dhe adhurimin e “Ligjit ndërkombëtar” në jetën tonë të përditshme të jetë një gjë normale. O Allah na ruaj prej këtyre mashtrimeve fatale.

Allahu subhane we teala, na tërhjek vërejtjen ne Kuran:

**O ju që besuat bindjuni Allahut, respektoni të dërguarin dhe përgjegjësit nga ju. Nëse nuk pajtoheni për ndonjë çështje, atëherë parashtrojnë atë të Allahut (te libri i tij) dhe te i dërguari, po që se i besoni Allahut dhe ditës së fundit. Kjo është më e dobishmja dhe përfundimi më i mirë.** (surja “en-Nisa”59)

Ne besojmë që biseda paraprirëse nuk do të shkaktojë përplasje rrënjësore të mendimeve në mesin vëllezërve tanë. Diskutime sa i përket disa pyetjeve taktike janë të mundshme. Dhe kjo është normale. Por nëse aty ka mosmarrëveshje thelbësore në vlerësimin e problemeve të cekura, ne e dimë patjetër se ne duhet “ti drejtohem Allahut dhe të dërguarit të tij alejhi selam”:

**A i vure re ata që mendojnë se besuan atë që të zbriti ty, dhe atë që zbriti para teje, se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë taghuti, e duke qenë se janë urdhëruar që ta mohojnë atë. E djalli dëshiron ti humbë në pafundësi.** (surja “en-Nisa”60)

Kjo është një vërejtje serioze për muslimanët. Ne patjetër duhet të kemi frikë që mos të jemi në mesin e atyre të cilët “dëshirojnë të gjykojnë prej tagutit”. Në mënyrë që mos të jemi në mesin e atyre të cilët shejtani i zhyti në mashtrim, ne patjetër duhet të vlerësojmë realitetin që na rrethon neve prej pozitës së besimit dhe të veprojmë sipas rregullit të besimit (besimi është vepër pikë së pari).

Realiteti që na rrethon neve lind një numër pyetjesh.

- A thua organizata të tilla siç janë OKB, OSBE, UE etj i takojnë tagutit?
- Nëse “Ligji ndërkombëtar”, “të drejtat humane”, “sanksionet ndërkombëtare”, “gjyqet ndërkombëtare” të shpallura prej tyre janë ligje të tagutit?
-

-A kemi ne të drejtë ti miratojmë t'iu nënshtrohemi dhe ti pranojmë vendimet e këtyre “gjyqeve” madje edhe për një çast?

Në shikim të parë duket që këto pyetje janë të karakterit retorik dhe çdo musliman do të përgjigjet qartë që “Po, organizatat e cekura janë ngritur prej **tagutit**! Jo, ne kurrësi nuk guxojmë t'iu nënshtrohemi ligjeve të tyre!” Por realiteti doli që të ishte edhe më i komplikuar seç dukej.

Ne menduam që në këtë çështje po i kushtojmë tepër rëndësi detaleve të thjeshta të cilat janë të njohura për të gjithë muslimanët. Por gjatë kursit në përpilimin e këtij teksti ne u bindëm që këto ishin paraqitje parësore, shumë elementare të Islamit që shpesh binin prej shikimit.

Kohëve të fundit na është dhënë një bisedë ndërmjet dy vëllezërve tanë, njëri i cili përfaqëson interesat tona jashtë. Dhe ai nuk është vetëm një përfaqësues, por një person i cili ka edukatë të shariatit. Përfaqësuesi i edukuar me shariat shpall që në këtë kohë “Ligji ndërkombëtarë” është një ligj që në mbarë botën është pranuar, dhe që ne (subhanallah) duhet ta pasojmë këtë në mënyrë që të bëjmë politikë reale. Duke thënë këtë ai shton: “A duam ne të sjellim prova nga tërë bota?”

Çka mund të thuhet edhe për përfaqësuesit tanë të tjerë të cilët nuk kanë idenë çka donë të thotë fjala **tagut** dhe **akide**, dhe ëndrra të cilët i mban gjallë është që tua vërtetojnë evropianëve që “Rusët i thejnë të drejtat humanitare në Çeçeni”.

Përfaqësuesit tanë të jashtëm janë përkrahës të mendimit demokratik të ashtë quajturës “politikë reale”.



## 7. Politika jonë e jashtme dhe diplomacia

Pasi që prekëm edhe në këtë çështje, ne duhet ta ngrisim aktivitetin tonë në drejtim të Evropës (perëndimore) dhe shkalla e përpjekjeve tona efikasiteti së paku në pika të shkurta.

Evropianët mbështeten në principet e “politikës reale”. Në politikën e vërtetë nocione të tilla të etikës humane siç janë “e vërteta”, “drejtësia”, “e mira”, “e keqja” kanë, rëndësi dytësore. Politika reale është e bazuar në materializëm, në të ashtuquajturën afrim të arsyeshëm të realitetit. Qafirat gjithmonë janë mbështetur te politika reale, dhe kjo nuk është një inovacion i kohës së tashme.

Duke marrë parasysh politikën reale Evropiane ne shohim që:

- Ata nuk do ti prishin marrëdhëniet e tyre me Rusinë vetëm sepse në fund është çrrënjësja e çeçeneve. Për arsye:

Së pari, Rusia si burim i bartëse energjisë dhe një treg për të mirat Evropiane është më e rëndësishme për ata se sa prishja për të “drejtat humanitare”.

Së dyti, nuk ka arsye për bezdisje dhe provokim të një konfrontimi me një shtet nuklear pa ndonjë arsye të rëndësishme.

Së treti, arsyeja kryesore është që zhdukja e muslimanëve nuk mund të jetë një shkak thelbësor që shkakton mëshirë në zemrat e qafirave, me që shumë qartë për këtë është thënë në Kur'an.

- Çeçenet janë të një interesi të caktuar nga ana e evropianëve.

Së pari, për hir të presionit politik në udhëheqësin e Ruisë të nevojës për të luajtur në të ashtuquajturën “kartë çeçene”.

Së dyti, për rekrutimin e agjentëve me ndikim nga përfaqësuesit çeçen në Evropë.

Së treti, në mënyrë që të kenë informata për gjendjen reale të forcave të muxhahidave dhe të zbulojnë vendet tona të prekshme. Për këtë qëllim është mbajtur kontakt i vazhdueshëm me përfaqësuesit e jashtëm çeçen, mbrojtës të shumtë të

drejtave humanitare, përfaqësues të misioneve humanitare dhe gazetarë janë dërguar në Çeçeni.

**Së katërti**, në mënyrë që të krijojnë informata me prapavijë psikologjike në mënyrë që lufta e popullit çeçen të duket ilegale dhe jologjike dhe veprimet e udhëheqësis çeçene të motivuar prej aspiratave ekstremiste që çuan deri te “katastrofa humanitare”.

Ne nuk jemi kundër dëshirës të përfaqësuesve tanë të jashtëm ta hedhin hapin në drejtim të politikës reale. Por në rend që ta bëjnë këtë, përfaqësuesit tanë duhet të lëvizin sipas ideve në vijim.

Pikë së pari, ai patjetër duhet ta dijë që vetëm Allahu është realiteti më i lartë dhe çdo gjë që ndodh vetëm sipas dëshirës së tij të lirë.

Së dyti, është e njohur për ne muslimanët që ne arrimë deri te fitorja në luftë kundra pabesimtarëve jo në bazë të fuqisë së armës dhe numrit të ushtarëve, por në bazë të mëshirës së Allahut, i cili na shpërblen me fitore për arsye se në mesin tonë ka musliman që e kanë frikë Allahun.

Së treti, në të njëjtën mënyrë kjo është falë frikës sonë ndaj Zotit dhe jo të zgjuarsisë së shpejtë që mashtrimet politike të pabesimtarëve bëhen të mundshme. Pikë së pari ne duhet ti vendosim shpresat tek Allahu dhe **ta pasojmë Akiden Islame**.

Së katërti, ne nuk duhet thjeshtë vetëm ti vendosim shpresat tona tek Allahu, por duhet ta njohim fenë tonë. Informacione të besueshme për karakterin e pabesimtarëve dhe hipokritëve, qëllimet e tyre, taktikat e tyre, në gjërat të cilat i mbajnë ata në zemrat e tyre dhe gjërat që i tregojnë, çështjet në të cilat janë të bashkuar dhe të përçarë ne i nxjerrim prej Kur’anit dhe Sunetit.

Është kjo mënyra e vetme që ne mund ta ndërtojmë politikën tonë reale në raport me pabesimtarët.

Çka kemi ne në realitet.

Së pari, kuptimin e faktit që qeveria jonë jashtë vendit patjetër duhet të jetë një zë i ndërtuar mirë i xhihadit çeçen, në këtë çështje ajo çalon.

Kjo është ajo pse përfaqësuesit tanë të jashtëm nuk janë të udhëzuar nga ideologjia(Akideja) Islame në zgjedhjen e prioriteteve politike. Fjalimet janë të bazuara në traditat e prioriteteve të “vlerave demokratike” dhe janë të drejtuara në drejtim të bujarisë së njeriut të zakonshëm perëndimor. Paraqitjet tona zyrtare dhe deklaratat mund të shkaktojnë vetëm huti në botën Islame, ku xihadi i muxhahidave çeçen është një shembull dhe një simbol i qëndrueshmërisë.

Së dyti, ne nuk kemi planin dhe programin tonë mirë të përcaktuar në fushën politike evropiane. Si pasojë aktivitetet tona do të ndikohen dhe ndoshta do të rregullohen prej qendrave politike të cilat i kanë planet e tyre. (edhe armiq të tanë kanë plane). Kjo është ajo pse ne shpesh involvohemi në lodrat e dikujt tjetër, humbim kohë dhe energji në veprime politike që nuk janë produktive, të cilat janë të imponuara si “forma legjitime të protestës”. Ne e marrim deklaratën e qafirave si qëllim real, dhe ne çdo herë mashtrohemi në pritjen tonë dhe ne mbesim të hutuar.

Së treti, ne jo vetëm që dështojmë të përdorim përparësinë e moralit të madh e fituar prej përpjekjes dhe gjakut të muxhahidave dhe vet-sakrifica e shehidave, por për shkak të veprave dhe deklaratave tona ne e ulim vlerën e fitores morale mbi armikun duke i pasuar llogaritjet e armikut, duke iu nënshtruar shantazheve propagandistike të qafirave.(Nord-Ost, Beslan)

## 8. Emrat e nocioneve pasqyrojnë ideologjinë

Ne tash drejtpërdrejtë i jemi afruar problemit se sa legalisht është ndërtimi i shtetit sheriatik për sa kohë që ne e mbajmë dhe varemë në sistemin e institucioneve shtetërore të xhahiljetit?

Të fillojmë me një nocion mjaft të njohur si fjala “President”. Përkthimi prej latinishtes është “njëri i cili ulet në fillim, në krye”. Presidenti është kreu i një shteti i zgjedhur për

një periudhë kohore sipas ligjit të ashtuquajtur “e drejta universale” në një shtet me sistem të ashtuquajtur Republikan.

Kjo kalon pa u thënë që asnjëra prej këtyre tezave të institucionit presidencë mund të aplikohet në shariat. Në këtë pikë çdo gjë kundërshton botëkuptimin islam: ligji i së “drejtës universale”, kampanja zgjedhore kur kandidati e lavdëron veten e tij dhe e shan kundërshtarin, të gjitha punët e fëlliqura luhen që ti kënaqin njerëzit, natyra e kufizuar e termit në zyrë(pushtet), betimi i dhënë prej presidentit por jo ati.

Vetëm fakti i dhënë që Parlamenti është i definuar si “trup ligjdhënës” tregon që institucioni i cekur është i bazuar në ideologji ateiste.

Me imitimin e institucioneve shtetërore të pabesimtarëve ne nuk mendojmë që struktura dhe forma e institucioneve të tilla janë të parapara për ta përkrahur fenë e tyre, ligjet e tyre; për të përkrahur ligjet e **Tagutit**.

Deri kohët e fundit festimi i vitit të ri dhe zbukurimi i drurit ka qenë e natyrshme në familjet çeçene. Asnjëri nuk mendonte që ne ishim duke e festuar festën krishtere të “Krishtlindjeve”. E sa për zbukurimin e drurit për vitin e ri, është e dënuar madje edhe prej priftave ortodoks ngase është një rit pagan para krishterizmit.

Duke folur për rregullat dhe ligjet e papranueshme për muslimanët ne krejtësisht e kuptojmë se çdo të thotë. Problemi nuk është te rregullat e komunikacionit, rregullat preventive të zjarrfikësve, ose masat e sigurisë nëpër fabrika. Gjitha këto gjëra nuk kanë lidhje me ideologjinë. Këto rregulla mund të pranohen. Por humnera e pafund ndërmjet një muslimani dhe qafiri do të shfaqet madje në këtë pikë. Kur një musliman do t’ia fillon ndonjë çështje me “Bismilah”, ti mbështet shpresat tek Allahu dhe pastaj ti pasojë rregullat. Qafiri do ti mbështetet përvojës së tij dhe diturisë vetëm të rregullave. Aty ka nocione dhe emra që ishin të kuptueshme për ne madje edhe gjatë kohës së injorancës koloniale. (Për shkak se ato ishin të shpjeguara prej dijetarëve tanë). Mendimi për t’ia dhënë ndonjërit prej djemve emrin “Firaun” ose “Haman” nuk do të vinte parasysh; pasi që ata i takonin atyre që ishin të mallkuar në Kur’an. Por emrat siç janë “Merkuri”, “Dionisi”, “Jupiteri”, “Mars” dhe shumë tjera i janë vënë

dyqaneve, firmave, qendrave-tregtare. Këto emra janë të përhapura në gjithë Kaukazin Verior. Dhe është mjaft e çuditshme që edhe pse jemi të informuar për faktin që këto emra janë të Zotave pagan të Greqisë dhe Romës antike, muslimanët nuk e vendojnë veten e tyre në mbrojtje të tyre dhe e trajtojnë këtë çështje pak si me lehtësi dhe gjakftohtësi.

Emrat të cilët ne ua japim nocioneve është dashur të jetë një çështje e ndarë. Në ndërkohë ne do të cekim vetëm një gjë. Në opinionin tonë mendimet që ne u japim nocioneve tregohet shenja e botëkuptimit (ideologjia) që ne mbështetemi. Dhe realiteti i tashëm pasqyron “mbeturinën” e cila është imponuar në mendjet e muslimanëve.

Për shembull, ta marrim ne një emër siç është “Republika Islamike e Iranit”.

Republik (lat. Respublica, ku res-veprim dhe public-shoqëror, kombëtar) është një formë e qeverisjes që është e bazuar në tezat e ligjit Romak, e cila ka fituar një emër të tillë për shkak se është zhvilluar në Romën pagane para dymijë vjetëve. Nocioni i “republikës” është zhvilluar në Evropë gjatë të ashtuquajturit Revolucion Francez në fund të shek. 18-të. Baza ideologjike e këtij revolucioni ishte materializmi dhe ateizmi. Sistemi legjislativ i Romës pagane është marrë si bazë për ndërtimin e shtetit. Që nga ajo kohë kjo formë e shtetit është imponuar në botë si tezë e vetme progresive dhe legjitime.

Nëse Allahu subhane we teala, na tërheq vërejtjen që mos ti bëjmë ati shokë gati në çdo rresht të Kuranit, del një pyetje-a thua ajo strukturë shtetërore bazuar në ligjin Romak i takon shirkut?

## 9. Çka përfaqëson RÇI ?

Ne e quajtëm shtetin tonë RÇI (Republika Çeçene e Ishkerisë). Ky emër shpalos që ndërtimin e shtetit tonë ia mbështesim një linje ideologjike të definuar strikt. Ky emër pikë së pari na jep të kuptojmë, që shteti ynë është kombëtar (Çeçen), së dyti, ne zgjodhëm këtë model të ndërtimit të shtetit, i cili ishte trashëguar prej Romakëve antik dhe e rigjallëruar prej Jakobinëve (Bolshevikëve Francez të shek. 18). Së treti, tregon vendin gjeografik se ku ndodhet (Ishkeria). Por këtu nuk ka ndonjë shenjë të shtetit që ka lidhje me Islamin. Nëse ndonjëri e cek Sulltanatin e Bruneit për shembull çdonjëri mund të supozojë që aty jetojnë mysliman, madje edhe nëse janë injorant në gjeografi.

Në këtë pikë një pyetje parësore dhe e rëndësishme shfaqet-pse ne digjemi aq shumë për ruajtjen e emrit, formës dhe strukturës institucionale të shtetit siç janë tash?

Për më tepër

- Strukturat shtetërore të RÇI u shkatërruan që në periudhën e parë gjatë inkursionit të okupatorëve Rus dy herë.
- Përvoja botërore tregon që asnjë shtet i cili është ndërtuar sipas principeve “që janë të pranueshme në tërë botën” mund ta ruaj veten e tij prej kërcënimeve ushtarake, ekonomike, politike prej mafias politike botërore (Grupi i tetë).
- Veç kësaj, i ashtuquajtimi “Ligji ndërkombëtar” dhe “Vlerat demokratike” në ndërtimin e një shteti janë imponuar në botë për kontrollin politiko-ushtarak botëror, dhe pikë së pari për ndarjen e shteteve myslimane dhe kontrollin mbi to. Kjo ishte ajo pse pavarësia jonë nuk u njoh nga asnjë vend i të ashtuquajturit entitet ndërkombëtar, ose nga ndonjë organizatë ndërkombëtare, pavarësisht nga fakti që prej fillimit ne fetarisht dhe në përputhshmëri pasuam të gjitha pikat e “Ligjit ndërkombëtar” famëkeq.
- Ne e pamë që të qenurit anëtarë i OKB-së nuk mund të jetë garanci që një shtet musliman do të jetë i mbrojtur

nga agresioni ushtarak prej mafias politike botërore. Megjithatë ne ende vazhdojmë të orvatemi për këtë dëshirë të kotë.

- Dhe teza me e rëndësishme që i bën të gjitha argumentet e cekura më lart të panevojshme është që myslimanët nuk kanë të drejtë të ndërtojnë shtetet e tyre duke iu mbështetur ligjeve të **Tagutit**.

Të gjitha këto mendime, disi ose ndryshe, erdhën në mendjen tonë.

## 10. “Flamujt e kuq” për muslimanët

Por pse ne asnjëherë nuk i kemi marrë hapat e duhur për ta përmirësuar situatën deri tash? Çka na ndalon ne për ta bërë këtë?

**Së pari**, ne nuk kemi kohë (ose ne mendojmë ashtu së paku) për të menduar mbi këto probleme në detaje.

**Së dyti**, ne jemi të frikësuar prej idesë që me refuzimin e stereotipave politike të zakonshme, format dhe formulat “gjeneralisht të pranuar” ne do ta prishim suksesin në luftën për pavarësi, ti bëjmë dëm kauzës së pavarësisë dhe ti bëjmë të padobishme marrëveshjet e arritura më parë.

**Së treti**, ne ti hapim sytë që mos të jemi ndihmëtar të udhëheqësisë ruse që ti paraqesë kukullat kombëtare (sh.p. hipokritët, renegatët) si fuqi legjitime në opinion botëror.(sh.p. ne do të ishim jo legjitim).

**Së katërti**, ne ti hapim sytë që mos të jemi shkak për forcimin e izolimit ndërkombëtar dhe shtypjes ushtarake ndaj neve.

Të flasim figurativisht ne jemi si ujëqit që janë rrethuar nga të gjitha anët dhe nuk marrin guxim që të kërcejnë mbi flamujt e kuq.

Sistemi i “flamujve të kuq” që na është imponuar neve prej qafirave ka depërtuar thellë në vetëdijen tonë. Por në të vërtetë asnjë nga këto frika që ne i ndiejmë nuk ka bazë të vërtetë logjike.

Ne nuk guxojmë ta ndërtojmë politikën tonë në iluzione. Asnjë zyrë e byrove ndërkombëtare nuk do të na njoh neve dhe të drejtën tonë për liri deri sa ne komplet ta refuzojmë Islamin para gjithë botës.

Në Kur'an Allahu subhane we teala na tërheq vërejtjen që **“...Ata do tu luftojnë juve vazhdimisht për tju zmbropsur, nëse munden, nga feja juaj. E kush zmbropset prej jush nga feja e tij dhe vdes si pabesimtar, ata i kanë zhdukur veprat e veta në këtë jetë dhe në jetën tjetër. Të tillët janë banorë të zjarrit dhe në të do të qëndrojnë përgjithmonë.”** (Sureja Bekare ajeti 217).

Kjo është vërejtje dhe një udhëzim për veprim për çdonjërin që beson në Allahun dhe në ditën e gjykimit.

Duke filluar prej kësaj vërejtje ne nuk do ta humbim “përkrahjen e komunitetit botëror” për një arsye të thjeshtë që një përkrahje e tillë nuk ekziston! Qafirrat nuk e respektojnë asnjë marrëveshje që ne e nënshkruajmë, dhe as që e kanë ndërmend. Është shënuar në Kur'an që qafirrat nuk i frikësohen Allahut (po tiu kishin frikësuar ata do ta kishin pranuar Islamin), ndonëse ata janë të frikësuar prej muslimanëve. Kjo është arsyeja që nëse i thërrasim qafirrat të jenë të mirë dhe ti pasojnë marrëveshjet është e kotë. E vetmja taktikë që është e frytshme është që ti mësojmë qafirrat se dënimi do të vjen pas çdo dredhie të tyre (mos respektimit të marrëveshjes).

“Lufta është hile”ka thënë Pejgamberi alejhi salatu we selem. Hilja është çështje taktikave të bërjes së luftës. Parimet fetare duhet të jenë të hapura dhe të qarta. Dhe kurrfarë kompromisi nuk lejohet në këtë pikë.

Feja jonë duke qenë fe Monoteiste, fe e së vërtetës është një përparësi e pakundërshtueshme. Feja e armiqve tanë është mbytur para syve tanë. Liderët e qafirave kanë gënjyer në fytyrë të popujve të tyre. Çdoherë ata shpikin ndonjë gënjeshtër të re në mënyrë që ta mbajnë pushtetin dhe sistemin e tyre. Feja e tyre, “vlerat” e tyre të



ashtuquajtura janë pikat më të prekshme dhe të dobëta. Pavarësisht nga kjo ata vazhdojnë ti referohen presionit psikologjik, duke imponuar “vlerat” e tyre ndaj nesh, dhe ne në vend që të jemi njerëz të principeve për sa i përket çështjeve të Akidës fillojmë të përdorim dinakëri dhe kompromise. Kështu ne përmbahemi prej fesë së Monoteizmit, e cila është përkrahja e jonë e vetme dhe burimi i fuqisë duke mos qenë të vetëdijshëm për këtë.

Ky është pozicioni Islamik që duhet të shfaqet në të gjitha deklaratat dhe lajmërimet të udhëheqësisë sonë pikë së pari. Ne nuk guxojmë ta shfaqim ngushëllimin tonë në lidhje me vdekjen e papës, i cili deklaroi të ishte zëvendësi i Zotit në tokë (SubhanAllah!). Ne nuk duhet të ngushëllohem me qafirat në këtë rast të këtyre apo atyre ngjarjeve, së paku për arsye se asnjëri prej tyre nuk e ka ngushëlluar popullin Çeçen. Ne nuk guxojmë ti censurojmë veprimet e Muxhahidave të cilët i dhanë jetët e tyre në Nord-Ost dhe në Beslan. Sigurisht se ne nuk mund ti kalojmë ngjarjet e rëndësishme për botën në qetësi, por deklaratat tona patjetër duhet mirë të nxirren. Për shembull, të gjithë muslimanët e pëlqyen deklaratën e Talebanëve sa i përket vdekjes së Papës e cila filloi me fjalët: “Ne nuk e ngushëllojmë dhe as nuk gëzohemi...”. Kjo ishte një deklaratë e denjë dhe e sinqertë.

Lidhur me Beslanin dhe aksioneve të tilla këtu duhet të ketë pozitë unike bazuar në idenë që asnjëri nuk mund ti ndalojë Muxhahidat për të bërë gjëra të cilat Allahu i ka lejuar. Allahu lejon që ti trajtojmë qafirat ashtu siç na trajtojnë ata neve. Ne nuk guxojmë të lejojmë ndonjë mosmarrëveshje në këtë çështje. Dhe nëse aty ka ndonjë vërejtje të vërtetë sa i përket aksioneve të Muxhahidave, pastaj duhet të shpallet një gjykim publik bazuar në ligjin e Sheriatit (ose të dënohet ose të lejohet) por madje edhe zyrtari i rangut më të lartë nuk duhet të jetë i zënë në shpalljen e konkluzave të tyre për hir të situatës politike ose të ideve të tyre.

Ne nuk kemi nevojë që ta ndjekim “rrugën e Xhoharit”, “rrugën e Zelimkanit”, “rrugën e Asllanit” pavarësisht nga

respektit tonë për ta, Allahu e pranoftë luftimin e tyre. Në Islam nuk ka kësi far lloj rrugësh. Ne duhet të deklarojmë dhe ta pasojmë rrugën e vetme-rrugën e Pejgamberit (salallahu alejhi we selem). Dhe në çdo kohë dhe çdo vend ta deklarojmë dhe theksojmë këtë.

### **11. A mundet një klub vallëzimi gradualisht të shndërrohet në faltore?**

Parimet e ndërtimit të shtetit janë një nga problemet kryesore të Akidës. Le të kthehemi prapa edhe një herë te historia e përpjekjes të popujve musliman për lirin e tyre.

Ne nuk mund të flasim se çfarë natyre ishte raporti ndërmjet Tapa Çermojevit dhe Uzun-haxhi Saltinskit. Dhe a ka ekzistuar ndonjë lidhje ndërmjet tyre ndonjëherë, a u janë kryqëzuar rrugët? Pas gjithë kësaj, nuk është edhe aq e rëndësishme. Ne mund të themi me besim që lidhur me botëkuptimet dhe besimet e tyre ata ishin dy personalitete absolutisht të ndryshëm. Çështja e vetme që ndoshta i ka lidhur ata dy ishte fakti se edhe stërgjyshat e Çermojevit ishin musliman.

Por këta dy njerëz ishin përfaqësues të dy ideologjive të ndryshme. Një nga ta është munduar që të krijojë Republikën Malore (Mountain) me flamur me yll dhe vija; tjetri ishte në djepin e Emiratit Islamik dhe e ngriti flamurin e vendosur prej Pejgamberit alejhi salatu we selem.

Ne tashmë kemi shënuar që gjatë revolucionit Çeçen këto dy vija ideologjike ishin përzier në mendjet e vëllezërve tanë-nën-armë, veçanërisht gjatë periudhës së vrullit ushtarak. Thjesht ato ende nuk mund të përzihen, tamam si kerozina me ujin. Sa herë që ata e bënin, ndarja paraqitej.

Qysh nga fillimi i vitit 1997 që prej ditëve të para të së ashtuquajturës periudhë e paqes një antagonizëm i qartë ndërmjet pjesëmarrësve të rezistencës e cila në mënyrë

aktive u ngrit prej Lubyankas, filloi të digjej në vete. Kryetari filloi të proklamojë “gjysmë demokraci dhe gjysmë shariat” në mënyrë që ti kënaqë që të dy komunitetin botëror dhe Muxhahidat në të njëjtën kohë. Subhanallah! Por ishin mu “zgjedhjet demokratike” që i ndanë Muxhahidat.

Vetë shteti i bazuar në këtë përzjerje ideologjike nuk mund të funksionojë normalisht.

Veç kësaj, situata keqësohej nga fakti që i tërë rrjeti i shërbimit-sekret u fut në pushtet. Ky i sugjeronte kryetarit taktikat për kontrollimin e armikut të brendshëm. Mungesa e përvojës politike ndikoi në udhëheqësin e re në këtë pikë. Gati se në çdo kohë kjo është mjaft mirë e ditur që kontrolli i armikut të brendshëm e dobëson një shtet, dhe kontrolli i armikut të jashtëm e ka bashkuar shoqërinë. Në fund gjithë kjo mbaroi me ngjarjet e famshme të Gudermesit.

Por armiqtë nuk krijuan këtë provokim për ndonjë arsye të mirë. Përfaqësuesit e të dy ideologjive u ndeshën në Çeçeninë e pavarur. Njëra kërkonte ndërrimin e menjëhershëm në Sheriat. Të tjerët nuk e kundërshtonin sundimin e Sheriatit, por e përkrahnin një ide të “reformave graduale Sheriatike”, “Sheriati nën Kryetarin” etj. përfaqësuesit e tillë, të cilët e përkrahnin Sheriatin gojarisht, praktikuan dhe ishin mbështetës të “socializmit Çeçen”. Në mënyrë që ti hutojnë njerëzit dhe ti bëjnë ata kundra Sheriatit hipokritët më të fëlliqur frikësuan popullin me ardhjen në pushtet të “wehabive”.

Në këtë bisedë politike asnjëri nuk mashtrohej prej argumenteve të tilla dhe propozimeve siç ishin “Sheriati nën kryetarin”. Çdonjëri e kuptoi se kjo ishte vetëm një lloj hajgare. Sidoqoftë, shumë njerëz ishin ndikuar me idenë e “reformave graduale të Sheriatit”.

Nën kontroll sipërfaqësor (dhe pjesa më e madhe e njerëzve kuptojnë në këtë mënyrë) kjo ide dukej e arsyeshme dhe e vendosur. Por në kontroll të afërt ne arrimë të një zgjidhje e definuar strikte. Aty nuk kishte shembull të futjes graduale të Sheriatit ose në praktikën e Pejgamberit alejhi salatu we selem, ose nga kohërat e më

vonshme, ose nga kohërat e historisë së re. Aty kishte tentativa të tilla.

Një klub vallëzimi nuk mundet gradualisht të transformohet në faltore. Vetëm njëra mund të zgjidhet - ose vallëzime ose falje.

Vetëm me një kusht kur sistemi i xhahiljetit komplet të prishet, shteti i Sheriatit mund të ndërtohet. Duke marrë diçka prej Allahut dhe diçka prej Tagutit ne do të ndërtojmë diçka ...,por kjo nuk do të jetë Sheriat.

## 12. Shteti në shtet

Konflikti i cili e habiti Çeçeninë kishte disa arsye dhe shkaqe. Por konfliktet kryesore në shtetin çeçen ishin shkaktuar nga papajtueshmëria e dy botëkuptimeve, dy linjave ideologjike.

Atyre ditëve të dy palët bisedonin shumë për bashkim, u munduan aq shumë për të ruajtur së paku shfaqjen e unitetit. Por kjo ishte vetëm shfaqje. Çdo njëri e ndiente se uniteti nuk ishte i mundshëm. Dhe kjo ishte një ndjenjë e drejtë. Bashkimi i njerëzve të ndryshëm mund të mbahet vetëm me lëshime të ndërsjella. Dhe njerëzit duhet të bëjnë lëshime ndaj njëri tjetrit, të jenë të durueshëm ndaj dobësive dhe të metave të njëri tjetrit. Kemi shumë situata ku bërja e lëshimeve është e preferuar. **Por lëshimet janë absolutisht të palejueshme për sa i përket fesë së Allahut! Për sa i përket Akides Islame!** Edhe një shtet ka ekzistuar brenda shtetit Çeçen. Shtet në shtet. Ishte më i vogël në dimension se Karamakhi. Dhe asnjëri, as ata për rreth tij, ose banorët e këtij shteti nuk ja dhanë statusin e një shteti. Megjithatë ky ishte një territor i vogël në grykë të Serzhen-jurtit që shkaktonte shqetësimin të madh në të gjitha shtetet e fuqishme të botës. Ky ishte kampi Hatabit.

Njerëzit vinin këtu dhe shkonin. Me të ardhur njëherë e ndienin atmosferën e këtij kampi, dhe ishte e pamundur të

mos vije përsëri këtu. Diçka e padukshme i shtynte të vinin këtu. Aty gjithmonë kishte disa qindra njerëz. Këtu e tërë atmosfera ishte e mbushur me shpirtin e Kur'anit, shpirtin e xhihadit. Këtu asnjëri nuk ëndërronte për ndonjë e ligj tjetër, por vetëm për ligjet e sheriatit. Muxhahidat prej anembanë Kaukazit dhe muslimanët prej vendeve tjera të përmalluar për të marrë rrugën e Allahut u mbledhën këtu. Ata erdhën këtu në mënyrë që të marrin pjesë në Shurën (këshillin) e alimave prej Dagestanit dhe Çeçenisë, të trishtuarit dhe të persekutuarit erdhën këtu në mënyrë që të gjejnë strehim, ata kërkuan te ky vend mbrojtje dhe drejtësi. Ata erdhën këtu për tu mësuar. Këtu muslimanët ishin të mahnitur prej hutbeve që mbaheshin çdo të Premte. Këtu ezani i zakonshëm mirrej si të ishte thirrje për Xhihad! Ishte mu po ky vend prej ku u morën fushatat ushtarake kundra ushtrisë Ruse në Dagestan. Është po ky vend. Që kishte tejkaluar armikun që ishte gati për inkursion, ishte hera e parë që për më tepër se 200 vjet Ushtria Islame sulmoi qafirat së pari. (Qafirat kanë pasur "leje" për të sulmuar së pari.)

Emiri ishte zgjedhur në këtë shtet, u zgjodh Shura. Kjo ishte ushtria e Muxhahidave e formuar dhe ushtruar nga ky shtet që u bë shtylla kurrizore që bashkoi forcat e rezistencës çeçene, që e ndalën presionin e ushtrisë Ruse dhe ende është duke bërë luftë të suksesshme kundra qafirave.

Ish nxënësit e këtij shteti e ngritën flamurin e xhihadit anembanë Kaukazit. Çfarë mendje duhet të ketë ndonjëri për të kuptuar më se ky ishte një shtet, një shtet i vërtetë Islamik, një shtet që ne muslimanët duhet ta mbrojmë dhe ta bëjmë më të fortë në ditët tona.

Ne e dimë nga jeta dhe praktika e Pejgamberit alejhi salatu we semem, që për të krijuar një shtet Islamik duhet të plotësohen dy kushte-prezenca e grupit të mucinave(besimtarëve), të cilët do të jenë të gatshëm për të vdekur në rrugë të Allahut, dhe territor në të cilin ata do të kenë mundësi për të jetuar në pajtim me ligjet e Allahut.

Dhe këto kushte të nevojshme ishin prezentë në kampin e Serzhen-jurtit!

Një ditë të mirë para luftës së dytë katërqind Muxhahida të udhëhequr prej Shamilit dhe Hatabit të armatosur mirë e bënë një marshim trajnimi të famshëm duke ja mësyer prej Serzhen-jurtit deri në Elistanzhy. Ky ishte një moment me rëndësi! Ky trajnim me vërsulje shkaktoi frikë në zemrat e munafikave dhe qafirave. Armiku e kuptoi që shteti Islamik nuk po bënte shaka, ata dinin për planet e tyre dhe po përgatitej për luftë kundra tyre.

Shumica prej tyre ranë shehida, por ne mund të shohim që një gjeneratë e re e Muxhahidave po vie për ta marrë vendin e tyre. Në këtë mënyrë mëshira më e madhe e Allahut është shfaqur në Shtetin Islamik.

### **13. Edhe një herë ata e bashkuan Sheriatin dhe tiparet e Xhahiljetit.**

A ishte e mundur të zgjerohej përvoja e këtij shteti të vërtetë Islamik në tërë Çeçeninë me ndihmën e apeleve paqësore dhe këshillimeve? Jo! Dhe çdonjëri ishte bërë i sigurt që kjo ishte e pamundur të bëhej në mënyrë paqësore. Çdonjëri e kuptoi këtë shumë mirë. Shteti në të cilin “Sheriati ishte nën kryetarin” nuk do të pajtohej ta shfuqizojë veten e tij.

Por ky shtet i socializmit Çeçen me Sheriat u shfuqizua prej inkursionit të ushtrisë ruse! Pas një viti lufte i tërë shteti Çeçen përfaqësohej nga figura e kryetarit (Komandanti suprem sipas kushtetutës) dhe ushtrisë që përbëhej nga rojet personale

(duke mos marrur parasysh numrin e ushtrisë së madhe që gjendej jashtë vendit). Në të njëjtën kohë shteti që ishte formuar në një pjesë të tokës ndërmjet fshatrave Avtury dhe Serzhen-jurt kishte në dispozicion të tij 72 grupe të Muxhahidave (që secili përbëhej prej 15 deri në 30 veta) të shpërndarë nëpër sektorë përgjatë territorit të republikës; mirë të organizuar me shtabe të efektshme, shërbime mirë të rregulluara në kushte të luftës partizane (guerile) dhe aq më mirë i rregulluar shërbimi

informativ. Ishte shkujdesje që grupet diversioniste ishin dërguar në republikat fqinje dhe thellë në territorin e Rusisë.

Madje edhe këto llogaritje tregojnë se kujt i kishte rënë barra e luftës. Nga fundi i vitit të tretë të luftës përfaqësuesit e “dy shteteve” vendosën që të jenë në bashkërendim me njëri tjetrin edhe një herë. Ne duhet ta kujtojmë se asnjë përfaqësues i “Shtetit të Serzhen-jurtit” (na lejoni që ta quajmë në këtë mënyrë tradicionale) nuk e konsideronte veten e tij të jetë përfaqësues i një shteti të ndarë, po e lidhnin veten e tyre me Ishkerinë, edhe ata që ishin larg thjeshtë e lidhnin veten e tyre me vëllazërinë e Muxhahidave.

Kështu, kah fundi i vitit të tretë të luftës u mbledh një mbledhje e pjesëmarrëseve të xhihadi, dhe nëse arsyeja e ekzistimit është shpallur më saktë, takimi i përfaqësuesve të dy “shteteve aleate”-Ishkerisë dhe “Serzhen-jurtit” zuri vend. Të dy shtetet vendosën që të bashkëpunojnë. Çdonjëri e bëri pjesën e vet në bashkimin e ri të organizuar. Ishkeria vendosi dy emra të zakonshëm: “RÇI” dhe “Kryetari”. Nëse flasim me gjuhën moderne kjo ndalet në të ashtuquajturin “brend”. Pjesa tjetër, e cila shpërthente, sulmonte, zinte të burgosur, mbjellke tmerr te qafirat rus, kjo pjesë iu nda “Shtetit të Serzhen-jurtit”.

Kur kjo mbledhje, u mbledh, në të cilën, për fat të keq, nuk mund të ishte prezent çdonjëri, një letër ishte drejtuar në adresë të emirit Shamil Ebu-Idris. Në këtë letër ishte bërë një kërkesë duke u munduar të mos ngjall ndonjë gjë që ishte e mangët nga natyra e tij. Problemi i cili dy herë kishte vërtetuar pa arsyeshmërinë ishte shteti i xhahiljetit i bazuar në ideologjinë pagane duke përfshirë emrat dhe strukturat e tij.

Ishte propozuar të shfuqizohen emrat e sistemit të xhahiljetit, p.sh. “presidenti”, “republika” etj, dhe të rezervohet udhëheqësi për të njëjtin kryetar, por kësaj radhe me emër Islam “Emir”. Por jo, ne vendosëm që ta sjellim në jetë trupin e vdekur të shtetit pagan në vend që ta varrosim atë.

Ishte e pamundur që ta ngjallnim trupin e vdekur, por ishte e mundshme që të helmohej xhihadi me këtë. Parimi “gjysma shariat, gjysma demokraci” ishte promovuar madje edhe në male. Edhe një herë ne u munduam që ta bashkojmë Sheriatin dhe tiparet e xhahiljetit, bashko gjërat të cilat nuk mund të

bashkohen për nga natyra. Kombinimi jonormal i ideologjive solli në lindjen e terminologjisë jonormale, p.sh.”SCD-Mexhlisi shura”, “Emiri i SCD-Mexhlisit Shura dhe Kryetari i RÇI-së”. Shumë muslimanë nuk e kuptojnë papajtueshmërinë e këtyre emrave. Por ata nuk duan të na kritikojnë neve në mënyrë që mos ti bëjnë qafirat ti zgurdullojnë sytë në fatkeqësinë tonë. Vetëm një gjë duhet të zgjidhet ... ose “SCD” dhe “presidenti” ose “Mexhlisi Shura dhe Emiri”. Ose ose. Nuk është e mundshme të jetë në të njëjtën një drejtor i artit në një klub vallëzimi edhe predikues në një xhami në të njëjtën kohë. Është e qartë që gjatë diskutimit në përgjithësi gabimi i pranuar fitoj. Ata thoshin që “neve na duhet një sistem i joni shtetëror, rusët nuk duan që ne të kemi një republikë të pavarur, ne do të dëshmojmë se ata janë gabim etj”. Një mendim pse ne duhet ta pasojmë sistemin, rregullat dhe emrat që qafirat e komunitetit botërorë na i imponuan neve, kurse ky komunitet pavarësisht nga pëlqimi ynë nuk kishte ndërmend që të na njihte neve. Kjo është nga pozita e logjikës së zakonshme të thjeshtë.

Dhe kjo është absolutisht e dukshme prej pozitës së Islamit. Si ishte e mundur të pasohet sistemi dhe rregullat që Allahu nuk i pranon? A nuk ka ardhur koha që të emërohet Dokka Umarov Naib(Zëvendës) i parë i emirit të Mexhlisit Shura në vend se Nënkrjetar?

Ne i sigurojmë vëllezërit tanë që ky fakt i thjeshtë do ti kishte zhytur qafirat në huti dhe frikë. Qafirat do ta kishin kuptuar që ne nuk do ta luajmë më lojën e tyre. Muxhahidat anembanë Kaukazit do të na kishin kuptuar neve dhe do të na kishin dhënë përkrahjen e tyre neve; të gjithë muslimanët do të na kishin kuptuar neve. Dhe një bereqet i madh do ta kishte përcjell këtë titull musliman!

Për më tepër, vetë jeta me ngulm na urdhëron neve nevojën e krijimit të një shteti me sistem të tillë, i cili do tua hiqte qafirëve mundësinë e manipulimit të liderëve tanë(do ti bënte këto manipulime të pakuptimta). Ruajtja e sistemit shtetërorë të tanishëm nënkupton ruajtjen e instrumenteve të armikut tanë, influencën mbi ne. Ndërrimi i këtij sistemi (më saktë shkatërrimi dhe ndërrimi me atë Islam) do tua pamundësonte armiqve tanë mundësinë (ose së paku do ta bënte



më të vështirë) të vendosnin brenda nesh institucione me ndikim dhe të fus (rekrutojë) agentë me ndikim.

## Konkluzat të shkurta

Në Kuran Allahu subhane we teala na paralajmëron:

**“A i vure re ata që mendojnë se besuan atë që të zbriti ty, dhe atë që zbriti para teje, se si dëshirojnë që të gjykojnë prej Tagutit? E duke qenë se janë urdhëruar që të mos e besojnë atë! Por shejtani dëshiron ti humbë në pafundësi. (surja En-Nisa ajeti 60).**

Në lidhje me këtë paralajmërim që mos të pasohet rruga e injorancës dhe dyfytërisë kur e vërteta e Islamit ka ardhur, muslimanët duhet ti përmirësojnë pikëpamjet e tyre.

Organizatat si OKB, OSBE, UE, etj dhe “Ligji ndërkombëtar”, “të drejtat humanitare”, sanksionet dhe gjyqet të shpallura prej tyre janë të ndërtuara sipas ligjeve të Tagutit; si pasojë muslimanëve u ndalohet që të pajtohen ti vëzhgojnë të “drejtat” e tyre dhe ti pranojnë vendimet e këtyre gjyqeve. Shteti pikësëpari është një kuptim ideologjik dhe baza themelore e ndonjë shteti është feja.

Këtu nuk ka mori të feve në botë. Këtu ekziston vetëm feja e Monoteizmit (Tewhidit) dhe Paganizmit (Shirkut). Në të njëjtën mënyrë këtu nuk ka mori të llojeve të shtetit, aty ekzistojnë vetëm dy lloje-shteti i cili është i ndërtuar me fuqinë e Zotit dhe shteti që mbahet prej fuqisë së Tagutit. Emrat tjerë të imponuara prej qafirëve janë të thirrur për ta fshehur këtë të vërtetë të thjeshtë dhe të na devijojnë neve.

-Ideologjia dhe pozita e botëkuptimit të shoqërisë së caktuar është pasqyruar në emër formë dhe organizimin struktural të një shteti.

-Ne e ndërtonim shtetin tonë “ashtu që ishte i pranueshëm për tërë botën”. Kjo nënkuptonte që ne bënim një kopje të

saktë të modelit shtetëror të xhahiljetit, e cila bazohej në ideologjinë materialiste (ateiste). Ne nuk mendojmë që struktura dhe forma e një shteti të tillë nënkuptonte përkrahjen e fesë së tyre, ligjeve të tyre, përkrahjen e ligjeve të Tagutit.

Është e pamundshme të kombinohet Sheriati me institucionet e të drejtës Romake. Është e pamundshme të punohet me të dyja urdhrat atë të Allahut dhe “Ligji ndërkombëtar” në të njëjtën kohë.

Ideja që sistemi shtetëror i xhahiljetit mund të transformohet në sistem të Sheriatit në një çast është gabim. Aty nuk kishte ndonjë shembull të paraqitjes graduale të Sheriatit as sipas praktikës së Pejgamberit alejhi salatu we selem, ose sipas kohërave të më vonshme, ose në historinë më të re. Gjithashtu në shek. e XX kishte tentime të tilla në numër të madh dhe ato vërtetuan që transformime të tilla nuk ishin të mundshme.

Në këtë çështje problemi gjithmonë është “ose, ose”. Ose sistemi i Allahut ose sistemi i **tagutit**. Vetëm kur ta kemi shkatërruar (shfuqizuar) tërësisht sistemin e xhahiljetit do të jetë e mundshme të ndërtojmë Shtet Sheriatik.

Në mënyrë që kurrë mos të vjen në pyetje që Shteti Sheriatit të fusë parimet dhe institucionet e xhahiljetit në të. Madje edhe nëse ne e kemi udhëheqësin më të mençur dhe që më së shumti e ka frikë Zotin, por ai është “kryetar i Republikës”, me këtë shteti nuk do të jetë Islamik, përderisa nuk është i ndërtuar sipas metodologjisë së Pejgamberit alejhi salatu we selem. Kjo është arsyeja pse bota e kufrit nën kërcënimin e forcës imponon **“rregullat dhe vlerat demokratike”** tek muslimanët.

Në përpjekjen tonë për ndërtimin e një shteti të pavarur sheriatik ne i bëmë të njëjtat gabime si në shumë shtete tjera muslimane. Dy botëkuptime (ideologji) të papajtueshme kaluan gjatë ndërtimit të shtetit tonë. Kombinimet jonormale të ideologjive sollën lindjen e terminologjive abnormale siç janë: “SCD-Mexhlisi Shura”, “Emir SCD-Mexhlisi Shura dhe kryetari i RÇI”.

Ne e dimë nga jeta dhe praktika e pejgamberit alejhi salatu we selem, që për të ndërtuar Shtet Islam dy kushte duhet të plotësohen-prezenca e një grupi besimtarësh, të cilët e njohin

fenë e tyre dhe janë të gatshëm të vdesin në rrugën e Allahut, dhe territori në të cilin ata do të kenë mundësi të jetojnë sipas ligjeve të Allahut.

Ne nuk guxojmë ta ndërtojmë politikën tonë bazuar në iluzione. As një zyrë ndërkombëtare nuk do të na njohë neve dhe të drejtën tonë për liri deri sa ne komplet ta refuzojmë botëkuptimin Islam. Në Kur'an Allahu subhane we teala qartë na tërheq vërejtjen se pabesimtarët nuk do të ndalen së luftuari kundra neve (muslimanëve) deri sa ne të largohemi prej fesë sonë.

Çdo shtet modern është pjesë e sistemit global politik. Piramida e “rendit botëror” është ndërtuar në atë mënyrë që cilido shtet, veçanërisht ato muslimane, bëhet objekt i kërcënimeve politiko-ushtarake, ekonomike prej mafias politike botërore, në këtë rast ligjet e urdhëruara prej tyre nuk janë të pranueshme.

Hilet janë çështje të taktikave të zhvillimit të luftës. Por nuk guxon të ketë ndonjë hile në fe dhe në çështje të besimit. Në këtë çështje ne duhet të jemi të hapur dhe të qartë. Dhe pa asnjë kompromis, asnjë koncesion po që se ka në këtë sferë. Feja jonë Islame duke qenë fe e monoteizmit, fe e së vërtetës është përparësia jonë e pakundërshtueshme.

Feja e tyre, “vlerat” e tyre të ashtë quajtura janë pikat e tyre më të dobëta dhe më të prekshme. Pavarësisht nga kjo ata vazhdojnë ti referohen presionit psikologjik, duke na imponuar neve “vlerat” e tyre, dhe ne në vend që të jemi burra të principeve sa i përket çështjes së Akides fillojmë ta përdorim dinakërinë dhe kompromisin.

Qafirat jo vetëm që i këmbëjnë përvojat e tyre me njëri tjetrin, ata i koordinojnë veprimet e tyre kundra muslimanëve, por tinëzisht dhe metodologjikisht imponojnë tek muslimanët vijat udhëzuese ideologjike të tyre dhe nocionet false të realitetit politik në botën moderne.

Përfaqësuesit tanë të jashtëm nuk janë të udhëzuar prej ideologjisë Islame kur zgjedhin prioritetet politike. Fjalimet janë të bazuara në traditat e prioritetit të “vlerave demokratike” dhe janë të drejtuar kah dashamirësia e njeriut të zakonshëm perëndimor. Paraqitjet tona zyrtare dhe deklaratat mund të

shkaktojnë vetëm huti në botën Islame, ku xhihadi i muxhahidave Çeçen është një shembull dhe simbol i vendosmërisë.

Muslimanët fetarisht e vëzhgojnë sistemin e “flamujve të kuq” të imponuar ndaj neve nga bota e kufrit. “Është e ndaluar të shkelen kufijtë e shtetit të dhuruar”(?) “Është e ndaluar të ndërhysh në çështjet e rajonit të afërt musliman”(?). Nëse muslimanët e një shteti çrrënjosen, muslimanët tjerë nuk mund të japin ndihmë, për shkak se ata do të deklarohen “terroristë ndërkombëtarë”. Dhe të gjitha veprimet tona në këtë drejtim do të deklarohen si ilegale. Ne mundohemi që mos ta thyejmë “ligjin ndërkombëtar”. Në të njëjtën kohë Amerika dhe satelitët e saj kanë përvetësuar të drejtën të përzihen në çështjet e çdo rajoni të botës duke mos u brengosur për justifikim. Arsyetimi i disa muslimanëve është i thjeshtë mjeteve teknike, aeroplanbartëseve, dhe raketave. Arsyja për këtë është se këshilltarë të ndryshëm, agjentë, diplomatë, gazetarë, mbrojtës të ligjit, biznesmenë, të cilët me të vërtetë i rrezikojnë jetët e tyre dalin në krye si prijës. Ne muslimanët jemi ndërmjet dy frikave. E kemi frikën e Allahut në njërën anë; e në anën tjetër është frika të cilën qafirët mundohen ta ngjallin tek ne. Në luftën tonë informative është e ndaluar të drejtohem në terminologji dhe shembujt moral të qafirëve pa ndonjë dyshim. Në shumë raste ato janë shpikur në mënyrë që ti përkrahin sistemet e tyre të sajura.

Muslimanët duhet qartë të kuptojnë se “rendi i ri botëror” është ideologjia e satanizmit triumfues. Si pasojë ky rend është jolegal. Vetëm bota e Zotit mund të jetë ligj.

Ne e lusim Allahun subhane we teala që të na falë gabimet, ose vullnetarisht ose pa dashje. Ne i lusim vëllezërit tanë që ta studiojnë këtë artikull me vëmendje. Ne ju lusim juve që ti zgjeroni, korrigjoni dhe mohoni deklaratat të cilat nuk janë në përputhshmëri me Kuar’anin dhe Sunetin. Nëse alarmi dhe dyshimi ynë për korrektësinë e veprave tona janë mirë të bazuara, ne ju lusim juve, shokë të dashur, që të bëni sugjerimet dhe pjesën praktike të këshillës.

Ne nuk do ti shpallim rekomandimet tona praktike, veç nëse arrihet mirëkuptimi ynë i ndërsjellë për sa i përket problemeve të përmendura.

We akhiri da'awana inel Hamdulilahi-Rabilalemin.  
Wesselamu alejkum, we Rahmetullahi, we Berekatuhu.

**Qendra Islamike për hulumtime strategjike  
dhe teknologjive politike  
Kavkaz-Center**

-----  
Shtojcë:

(Sh.p. pasi që ky shkrim është shënuar më heret dua ti informoj lexuesit e këtij shkrimi, se më 29 Ramadan 1428 emiri i muxhahidave Çeçen Doka Umarov ka shpallur Emiratin i Kaukazit në gjithë territorin e Kaukazit duke përfshirë vilajetin e Dagestanit, vilajetin Nokqiqo, vilajetin Galgajiço, vilajetin Iriston, vilajetin Nogaj Stepe, vilajeti i kombinuar i Kabardo Balkar dhe Karaçaj).

Andaj këtu më poshtë kemi sjellë dekretin e nënshkruar nga emiri Doka Umarov

## **Dekreti i emirit Doka Umarov:Për themelimin e Shtetit Islamik-Emirati i Kaukazit**

Shërbimi për informim i Emiratit të Kaukazit në krye me emirin Ebu Usman (Doka Umarov) ia dorëzuan agjensionit të lajmeve Kavkaz Center dekretet e para qeveritare që janë lëshuar prej emirit të Shtetit Islamik. Sipas dokumenteve të nënshkruara prej emirit Doka Umarov është themeluar Shteti Islamik me emrin e tij zyrtar **Emirati i Kaukazit** dhe është shpallur Sheriati në tërë territorin e tij.

## **OMRA (dekreti) Nr1**

### **“Për themelimin e Emiratit të Kaukazit”**

Në emër të Allahut Mëshiruesit Mëshirëplotit!

Duke i realizuar përgjegjësitë para Krijuesit dhe Zotit të botrave

Duke përmbushur urdhrin e Allahut subhane we teala ku thotë:  
**“Dhe kapuni që të gjithë ju për litarin (fenë dhe Kur'anin) e Allahut, e mos u përçani!”**(Kur'an 3-103)

Në mënyrë që ta rikthejmë ligjin e Sheriatit të shtetit para Allahut subhane we teala, për mbrojtjen e jetës, lirisë, krenarisë, dinjitet të muslimaëve dhe për ti'a kthyer Kaukazit statusin e Darussalam (vend i paqes).

### **Unë dekretoj:**

1. Themelimin e një Shteti Islamik-Emirati i Kaukazit
2. Unë e mbaj të drejtën e kontrollit për realizimin e këtij dekreti.
3. Dekreti hyn në fuqi që nga momenti i nënshkrimit.

Emiri i Emiratit të Kaukazit  
Ebu Usman (Doka Umarov)

29 Ramadan 1428

**OMRA (dekreti) Nr2**

**“Vendosja e sundimit të Sheriatit në territoret e Emiratit të Kaukazit”**

Në emër të Allahut Mëshiruesit Mëshirëplotit!

Duke i realizuar përgjegjësitë para Krijuesit dhe Zotit të botrave

Unë miratoj La ilahe ilallah (Nuk ka Zot tjetër që meriton të adhurohet përveç Allahut)

Duke u bazuar në urdhrin e Allahut subhane we teala ku thotë:  
**“Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu (Kur’an) ata janë qafira”** (Kur’an 5-44).

Unë dekretoj:

1. Vendosjen e sundimit të Sheriatit në tërë territorin e Emiratit të Kaukazit
2. Të gjitha organet qeveritare të Emiratit të Kaukazit si dhe aktivitetet e tyre përshtati në përputhje me kërkesat e Sheritait.
3. Unë e mbaj të drejtën e kontrollit për realizimin e këtij dekreti.
4. Dekreti hyn në fuqi që nga momenti i nënshkrimit.

Emiri i Emiratit të Kaukazit  
Ebu Usman (Doka Umarov)  
29 Ramadan 1428  
**Kaukaz Center**



Përktheu: Ebu Amina

www.Forum-islamik.com

Marrun nga <http://www.kavkazcenter.com/eng/>

*Ju lutemi të gjithve atyre që iu bje në dorë ky text që ta shpërndajn sa më shumë që munden dhe të llogarisin shpërblimin e tyre te Allahu subhanehu ue teala*

*Thotë Allahu subhanehu ue teala:*

**(E kush punoi ndonjë të mirë, që peshon sa grimca, atë do ta gjejë.) “99.7”**



[www.Forum-islamik.com](http://www.Forum-islamik.com)